

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

15. ÅRGANG NR. 4 AUGUST 2001

Opgør med STASI?

Der har med rette fra det borgerlige eller anti-kulturradikale Danmark været presset på for at få sandheden på bordet om medløberiet under Den kolde Krig, fra Lasse Budtz-eftergivenhed til de betalte agenter. Faktisk har opgøret hermed i årevis fyldt hovedparten af flere avisers debatsider. Men alt imens opmærksomheden således har været fokuseret på fortidige mørke gerninger, er et nyt femtekolonne-apparat under fuld opbygning, denne gang blot finansieret direkte af den danske stat, med Judas-pengene figurerende i fuld offentlighed på finansloven. Nævnet for Etnisk Ligestilling er en af de værste rådne frugter fra denne vækstsektor, som nu er ved at danne metastaser på tværs af landegrænserne i form af et "netværk" med Beate Winkler-centret i Wien i midten af edderkoppespindet, a la Sandhedsministeriet i romanen "1984". Ved ikke at have sagt fra over for dette snigende anti-danske overvågningsapparat har Nyrup-regeringen placeret sig fuldt på linie med Anker Jørgensen-regeringens Østblok-eftergivenhed.

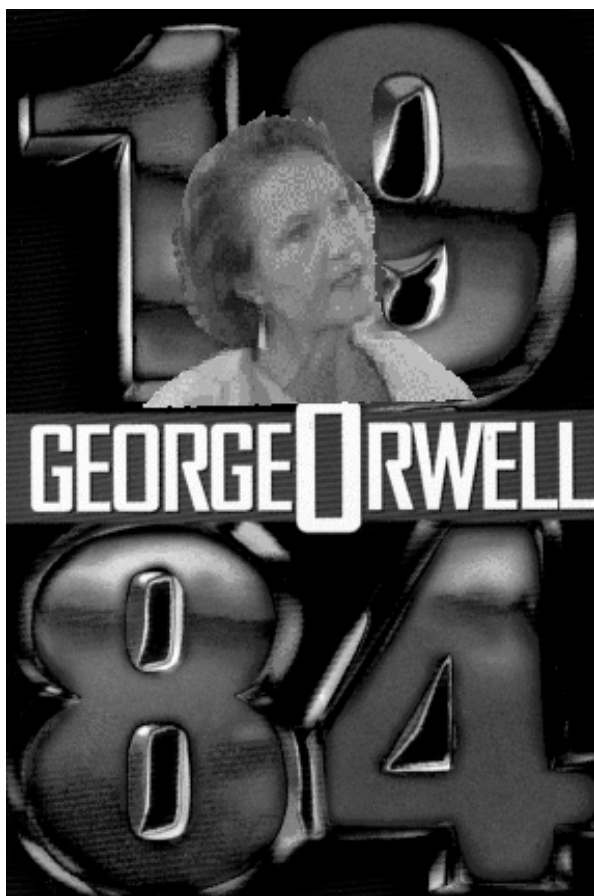
Hvis man overhovedet skal tage en kommende Anders Fogh Rasmussen-regering alvorligt, må den som mindstemål fra første færd afskære alle disse anti-danske centre fra enhver skatteborgerbetalt finansiering, og desuden klart og tyde-

ligt undsige selvretfærdige internationale organisationer, når de – fx i skikkelse af FNs flygtningehøjkommissær og

FNs generalsekretær – tillader sig at kritisere Danmark, der giver relativt større bidrag til humanitære formål end noget andet land i verden. Hvis en borgerlig regering ikke engang på sådanne symbolske kerneområder har ryggrad til at sige fra over for presset fra det "internationale samfund" (dvs. dets højtbetalte eksperter og lobbyister), hvordan kan man så tro på, at den nogensinde vil gøre noget konkret mod den demografiske krig imod os?

Hvis de borgerlige end ikke gør op med de mest åbenlyse udtryk for den nye antinationale STASI-mentalitet, gør de sig selv skyldige i en endnu mere ynkværdig STASI-mentalitet, nemlig som Servile Tåber for Antiracistiske Selvcensurerings Initiativer. Begrebet nyttige idioter vil således få et nyt indhold, hvis Fogh Rasmussen heller ikke fremover viser sig leveringsdygtig i andet end almindeligheder såsom en "strammere kurs over for kriminelle asylansøgere" - som om dét vil ændre noget som helst ved muhamedaniseringen og den antiracistiske ensretning af vort land.

Læs videre side 2 og 3.

niseringen og den antiracistiske ensretning af vort land.

Islam og nazisme

Der er mange paralleller mellem islam og det 20. århundredes værste ideologier. Islam er en totalitær blok, som de fleste fremmede er agenter for.

Side 8.

Dansk mangfoldighed

Det er et udtryk for tidens primitivisering, at man helt har mistet sansen for danskhedens mange facetter og tyr til det vildtfremmede for "berigelse".

Side 16.

Meningsmålings-plat

Kan spørgsmål om de fremmede stilles sådan, at udfaldet er givet på forhånd? En gennemgang synes at vise det – og formulerer de spørgsmål, der blev undladt.

Side 19.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupon se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01

Fax 70 25 24 01

Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

http://www.dendanskeforening.dk

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansvarshavende)

Cand. mag. Peter Neerup Buhl

Styrelsen:

Bibliotekar Harry Vinter (formand),

tlf. og fax. 46 36 66 66

e-mail: vinter@worldonline.dk

Murer Poul Vinther Jensen (næstformand),

tlf. 23 23 27 12

e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red.),

tlf. og fax. 32 55 18 02

Mobil: 27 46 83 46

Cand. mag. Peter Neerup Buhl (red.),

tlf. 47 74 95 50

e-mail: pnbuhl@hotmail.com

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch,

tlf. 49 19 15 54, fax. 49 19 18 54

Sekretær Keld Rasmussen,

tlf. 36 75 18 41

e-mail: otier@get2net.dk

Assistent Louise Friis Jensen,

tlf. 26 56 54 69

Suppleanter:

Afdelingsforstander P. H. Bering,

tlf. 98 14 71 12

Sygeplejerske Kirsten Fogt,

tlf. 97 42 91 31

Lærer Verner Holm,

tlf. 55 73 19 13

Krav til en ny regering

Det var afgørende for afblæsningen af sanktioner mod Østrig, at landet ikke havde gjort noget i strid med menneskerettighederne. Jörg Haider havde så at sige det hele i munden, og da det viste sig, at regeringen med hans parti som del i praksis var en menneskerettighedsduks i europæisk sammenhæng, kunne EU og dens "vise mænd" atter slappe af. Vore borgerlige EU-tilhængere bruger eksemplet som dokumentation for, at EU skam ikke vil praktisere sindelagskontrol, men kun vil gribe ind, når der reelt sker "overgreb".

Denne praksis vil blive ændret ifølge Nice-traktaten, der bebuder indgreb, blot der er "fare for" brud på menneskerettigheder, retsstatsprincipper osv. i et land. Men rent bortset herfra er de borgerlige beroligelser jo ret fantastiske, idet de blåstempler, at vi europæere skal være ganske magtesløse over for den fysiske fremmedgørelse af vore lande. Vi må rigtignok sige hvad som helst (skønt vore borgerlige end ikke har rygrad til at slutte op bag en afskaffelse af racismeparagrafen), men lægger fx Danmark under et ministerium Glistrup reelt op til at returnere de hundredetusinder af muhamedanere i landet, synes det også i Venstres og Konservatives øjne at være legitimt, at resten af EU griber ind. Hele de borgerliges egen retorik kan altså kun opfattes som pjat, en facade af ord uden konsekvenser, idet man reelt har accepteret multikulturaliseringens "fait accompli". At give visse asylsøgere kost og logi bag tremmer i stedet for i containere, eller returnere en håndfuld øst-europæiske biltyve, vil jo fedt hjælpe.

At grundproblemet er en demografisk udvikling i vor disfavør på længere sigt, synes de borgerlige ikke at have fattet. Sat på spidsen kan man sige, at den farligste fremmede er den fredelige og arbejdssomme muhamedaner, der – om end en

sjælden art – mere end nogen bereder vejen for flere artsfæller, som måske pludselig ikke er så fredelige. Hvad vil Fogh Rasmussen gøre mod denne udvikling? Sandsynligvis vil han prise det "frie initiativ" og opstille Farum Kommunes politik og befolkningssammensætning som et eksempel til efterfølgelse på landsplan.

Sandheden: At der skal gås langt mere radikalt til værks, end nogen Nice-traktat vil kunne tolerere, er de borgerlige lysår fra at acceptere. Efter alt at dømmes vil de i regering derfor kun fungere som en sovepude, der giver udseende af at "gøre noget", men blot kører skuden yderligere i sæk.

For at tages alvorligt måtte en ny regering ikke kun gennemføre de på side 1 nævnte lukninger af offentlige fødelinier til multikulti-lobbyisterne.

"Flygtninge" på ferie i hjemlandet skulle selvfølgelig med umiddelbar virkning forhindres genindrejse.

Et stop for tildeling af de sparsomme danske boliger til fremmede måtte heller ikke vente.

Kriminelle og afviste asylsøgere og dernæst snarest alle andre asylsøgere henvises til vore lejre i nærområder, såsom vore forladte lejre for FN-korps (hvor danske soldater har boet i containere!).

Ikke mindst skal de borgerlige fra førstkommande behandling af en indfødsretslov afvise at give statsborgerskab til personer fra den islamiske verden – disse har lande nok at boltre sig i.

Dernæst må følge den velplanlagte afmontering af den demografiske bombe – dvs. masse-repatriering af tredieverdensmenneskerne i Danmark.

Med 99,9% sikkerhed vil en Fogh Rasmussen-regering ikke foretage et eneste af disse skridt, hvilket gør alt skændriet på Christiansborg til lige gyldige, interne familiestrigheder.

Indhold

Stikkercentralens håndlangere	3
Civil ulydighed	4
Nyt offer for racisternes lov	4
Kassetænkning	5
Den evigt nedadgående spiral	5
Set på nettet	6
Fjendskab – ikke "dialog"	7
Menedere	7
Islams sande væsen	11

Grundlovstale 5. juni 2001	12
USAs hellige krigere	14
Etnisk adskillelse nødvendig	15
Lidt om den danske folkekarakter	16
"Meningsmålinger" - holdningsdanneri og meningspåvirkning!	19
Danmark Rundt	21
Verden Rundt	24
Bøger og tidsskrifter	27
Foreningsnyt	30
Indmeldelses- og bestillingskupon	32

Stikkercentralens håndlangere

Af Sune Dalgård

Under Nazitysklands besættelse af Danmark 1940-45 lærte alle stikkerbegrebet at kende. Stikkerne var de "danske", der angav modstandsfolk til fjenden – til fangenskab, tortur og død. Modstandsbevægelsen måtte værgе sig ved at "likvidere" stikkerne med de farer, det indebar – også for at uskyldige blev dræbt. Sagen fik en særlig ond karakter, da den daværende og senere socialdemokratiske statsminister Vilhelm Buhl i 1942 i radioen opfordrede danskerne til at angive modstandsfolk, ganske vist til det danske politi, men med al udsigt til, at tyskerne derigennem ville sikre sig de farligste af deres danske modstandere. Mange glemte aldrig dette, men gav Buhl øgenavnet "stikkernes bagmand".

Under den nye besættelsesagtige udvikling ved mange millioner vildtfremmedes indtrængen i de fleste europæiske lande har der i disse rejst sig grupperinger af deres oprindelige borgere, som på forskellig vis, for det meste ganske fredeligt, ytrer deres modstand mod denne folkevandring og folkeudskiftning. Man skulle tro, at landenes regeringer og ikke mindst europæiske staters fællesskaber som EU ville søge at skærme deres lande og folk imod denne gradvise fremmederobring eller kolonisation. Men tværtimod søger de fleste regeringer og de indflydelsesrigeste partier at fremme eller tåle fremmedovertagelsen og i stedet at fortie, bekæmpe eller rent ud undertrykke modstanden mod den med mere eller mindre magtbetonede midler.

EU's støtte til fremmedgørelsen

EU er gradvis blevet regeringernes stærke støtte og indpisker i fremmedpolitikken. Unionen har for nogle år siden oprettet Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad (EUMC), der har slået sig ned i Wien og dér udviklet et større departement under ledelse af den noksom bekendte tyske heksejæger Beate Winkler.

Observatoriet, der har til formål at "udvikle nye tiltag for at forebygge racisme, fremmedhad og antisemitisme samt at

støtte lighed og mangfoldighed i Europa", har nu udviklet et informationsnet i de 15 medlemslande, kaldet RAXEN, for at gøre det muligt for EUMC at spille en afgørende rolle i at ændre holdninger, strukturer og værdier i hele Europa. Hensigten er altså tydeligt nok at drive lobbyisme og propaganda mod medlemslandenes folk for at få dem til modstandsløst at acceptere, at deres lande i stadig stigende grad overlades til fremmede indvandrere.

Meddeler her: Nævnet for Etnisk Ligestilling

Her i landet er opgaven som meddeler og indberetter til overvågningscentret i Wien betroet til Nævnet for Etnisk Ligestilling, som politikerflertallet gav lov om i 1993. I dets første år var dets formand en kendt forfatter, til hvis meritter det åbenbart regnedes, at han i sin pure ungdom under den tyske besættelse, da adskillige af hans jævnaldrende studenterkolleger med fare for frihed og liv sluttede sig til mod-

Stikkernes Hovedkvarter under den forrige besættelse, Shellhuset i København, efter RAF's bombardement 1945. Men hvem hjælper mod stikkerne denne gang?

standsbevægelsen, i stedet tog arbejde i Tyskland ved Goebbels' propagandacirkus i Berlin. Formand er nu omstunder Århus-bispen Kjeld Holm, der er meget optaget af at mane til "anstændighed" i fremmeddebatten, hvilket dog ikke forhindrer ham eller hans navn i at stemple modstandere som racister eller fremmedhadere, nu altså bekræftet af deres samvirke med overvågningscentret i Wien. Et af nævnets kendtere fremmede medlemmer er den tidligere så flittige avisdebattør og mødeforstyrer Bashy Quraishy, der stammer fra Pakistan og allerede i 1988 sammen med andre bekendtgjorde: "Vi

nærer ingen fine følelser for de grundlovssikrede frihedsrettigheder...". (Ekstra Bladet 12. sept. 1988). Så ved vi da heldigvis, hvad vi kan vente os fra den kant.

I det første år skal netværkerne efter Wien-centrets ordrer koncentrere sig om dataindsamling især vedrørende uddannelse, lovgivning og racebetinget vold. Det sidste bliver nok overkommeligt, hvis det som venteligt drejer sig om indfødtes vold mod fremmede, mens det jo nok ville blive en del mere krævende, hvis det skulle omfatte fremmedes vold mod de indfødte.

Stickersamfundets kim

Sikkert synes det i hvert fald, at EU's overvågningscenter med dette initiativ har taget et stort skridt på vejen mod at blive et observatorium, der kan følge med i alt, hvad der rører sig i EU-landene mod ødelæggelsen af deres nationale identitet. Det meget omdiskuterede Echelon-overvågningssystem synes i sammenligning mere harmløst. Men EU's center har jo også til opgave at ændre holdninger og værdier i hele Europa – akkurat ligesom nazismen, kommunismen, stasismen, islamismen og alle de andre mesterplaner for menneskeheden fremtid havde eller stadig har det. Og til den opgave hører nødvendigvis overvågning af alle ikke-rettroende, angiveri, hjernevask, nysprog, undertrykkelse m.m. Og ligesom Vilh. Buhl og konsorter i fordums samarbejde med den nazityske overmagt kaldte alle, der satte sig op mod deres politik, for "uansvarlige elementer", vil de midler, man anvendte mod disse, selvsagt efterhånden blive fundet frem igen af deres efterfølgere som kollaboratører, hvis det bliver nødvendigt for at kalde en ny tids "uansvarlige elementer" til orden. Og det hvad enten "kompetencekataloger" gør det til en opgave for de "nationale" regeringer eller for EU's observatoriumdirigerede centralmagt.

I sandhed: Storesøster ser efter dig! Og hun har mange mindre sladderhanke, der snart kan blive til ægte stikkere – med alt hvad det indebærer.

(Kilde: Jyll.-Post. 30/6 01).

S.D.

Civil ulydighed

Da medierne har for vane at slå alle i hartkorn ud fra en en-dimensionel tankegang, nemlig højre-venstre tankegangen, så lad mig med det samme slå fast, at jeg mener, hvad jeg mener, uanset hvad andre mener og uanset om der nogensinde har været et Dansk Folkeparti eller en Dansk Forening eller i det hele taget andre, som mener det samme. Jeg mener, hvad jeg mener ud fra en ærlig overbevisning, fordi jeg er mig og ikke kan mene andet.

Min opfattelse af de seneste begivenheder, overfald på Pia Kjærsgård, ildspåsættelse hos Ulla Dahlerup, og det faktum, at danske familier må flygte som følge af trusler, er, at indvandrersituationen nu er blevet så alvorlig, at vi må overveje, hvad vi stiller op. For nu leger vi altså ikke mere.

Det virker som om de gamle brunskjorter fra trediveerne er stået op af graven og atter begynder at tyrannisere en befolkning med ensidigt meningsdiktatur, som kan få lov at foregå næsten uhindret som for ca. 70 år siden. Men en ting skal stå fast: vi lader os ikke længere true til tavshed, koste, hvad det koste vil.

Når vi, som bliver truet, kan blive nødt til at skaffe et privat vagtværn for at kunne få lov at færdes offentligt, så er borgerkrigen faktisk lige om hjørnet, for vi bøjer os ikke!!! Vi kræver retten til at færdes hvor som helst når som helst og i den påklædning, som passer os. Vi accepterer ingen diktater eller andre brud på grundloven, som sikrer hvert menneske en personlig frihed og retssikker beskyttelse.

Der er kræfter i gang for at fortælle os, at når vi bliver overfaldet, så er det vores egen skyld. Om ikke andet, så kan vi bare skifte holdning. Grundloven, som sikrer alle borgere en ligestilling, er sat ud af kraft, for volden er blevet inddelt i to klasser, 1) racistisk vold (vold begået af danskere mod fremmede) og 2) den korrekte vold, vold, som er korrekt, fordi den tilgodeser den korrekte holdning med poli-

tikernes stiltiende accept.

Det ser ud til, at folk, der ytrer sig i indvandrerdebatten jævnligt trues til tavshed, til ikke at anmelde volden, og at trække anmeldelser tilbage. Men en ting står fast: modstanden holder heller ikke op. Uanset prisen.

For at undgå Ragnarok eller at Danmark islamiseres kunne man forestille sig en opdeling af Danmark i to dele, arealmæssigt efter antallet af indbyggere. Hver borger får mulighed for at vælge mellem det multikulturelle samfund og det danske samfund, som bygger på grundloven, og arealet fordeles efter antal. Det er en forudsætning, at hvert samfund betaler sine egne udgifter, således at det multikulturelle samfund selv betaler regningen. Så får alle det, som de vil have det.

Da modstanden mod indvandringen og mod de multi-erotiske kulturberigelser vokser og efterhånden tæller rigtig mange, så forestiller vi os, at det multierotiske samfund ville kunne dække Langeland og Tåsinge, resten ville kunne overgå til Danmark, især, da borgerne i de multiberigende samfund selv får lov at be-

talte regningen.

Kort og godt: skal vore skattepenge gå til integration af folk, som ikke ønsker at integreres, som kræver deres egne betingelser og ligger statens økonomi til stor byrde pga. uvilje mod tilpasning, mens landets ældre, som har arbejdet og betalt skat hele livet skal forsømmes? Det vil vi ikke betale til!

Hvis den tendens fortsætter, så er der ikke andet tilbage end civil ulydighed, som vi må håbe snart indtræffer, inden det er for sent.

Under besættelsen 1940-45 kunne vi samarbejde og stå sammen i en modstand. Det er sværere i dag, da der er flere landsforrædere og værnemagere blandt os end i sidste brunskjortepoke, men mon ikke danskerne er ved at være møre?

Åse Clausen Bjerg

Nyt offer for racisternes lov

Vi har adskillige gange haft anledning til at beskæftige os med straffelovens berygtede §266 b. Lovbestemmelsen er som tidligere påpeget i sig selv racistisk, idet den kun "beskytter" minoriteter, i praksis fremmede indvandrere og påståede flygtninge, men ikke danskerne. (Se Danskeren 1998 nr. 3 s. 3). De samme ytringer, der brugt om de beskyttede minoriteter kan medføre strenge straffe til dem, der bruger dem, kan ganske straffrit bruges om danskerne, som følgelig uden risiko kan udsættes for de mest nedsættende omtaler, endog af rent biologisk racistisk art. (Se Danskeren 1992 nr. 6 s. 4; 1993 nr. 3 s. 2). Paragraffen blev endog for få år siden udvidet og skærpet, da tyske politiske kredse klagede over en formentlig forlemfædig dansk benyttelse af bestemmelsen, og efter voldsomme demonstrationer etc. iværksat hovedsagelig af rødnazistiske grupper. (Se Danskeren 1995 nr. 2 s. 5).

Den racistiske lov synes da også at få stadig flere ofre, i adskillige tilfælde tilsyneladende, blot fordi de dømte offentlig har givet udtryk for modvilje mod fremmedinvasionen af Danmark eller refereret kendsgerninger om de fremmede, som vore myndigheder finder det upassende at få udbasuneret for offentligheden "i propagandistisk øjemed".

Nylig kunne man læse i en avisspalte for smånyheder viderebragt af Ritzau om en "Politiker dømt for racisme". Læsningen afslørede, at det drejede sig om en vestjysk lokalpolitiker fra Fremskridtspartiet. Han havde indrykket en annonce i et dagblad for at skaffe nye medlemmer til sit parti og ifølge Ritzau deri bl.a. skrevet: "Er du også bange for fremtiden med al den kriminalitet og voldtægt, som indvandrere og ikke mindst muslimer har påført Danmark". Retten i Skjern idømte ham 10 dagbøder a 300 kr.

Det citerede stykke ses ikke at indeholde andet end en henvisning til, hvad enhver så at sige daglig kan læse i aviserne eller se og høre i radio og fjernsyn. Hvis det alene er det, han er dømt for, er det tydeligt, at "racisme" – paragrafferne bruges simpelthen som et middel til at undertrykke kritik af fremmedpolitikken.

(Kilde: Jyll.-Post. 31/5 01).

S.D.

Kassetænkning

De kæmpestore fragtkasser, der fylder en hel jernbanevogn eller jumbolastbil, containere kaldet på nydansk, har i løbet af en kort årrække totalt ændret fragtbilledet både til lands og til vands. Men ikke nok med det. De er blevet indrettet og udstyret

til mange andre formål bl.a. til brug som midlertidige kontorer, opholdslokaler, boliger m.m. I vore byer og ved store anlægsarbejder kan man se hele husblokke af disse kasser i adskillige etager og med specialenheder indeholdende særlige faciliteter som toiletter og badeinstallationer. Udsendte danske militærstyrker på såkaldte fredsskabende eller -bevarende missioner bor ofte i sådanne containerbyer i lange perioder og er gennemgående veltilfredse med forholdene.

Container-forargelsen

Mængden af fremmede, der maser sig ind i landet med krav om asyl, hvilket efter vor tiltræden af Schengen-samarbejdet jo er blevet endnu lettere end før, er nu så overvældende, at det er svært eller umuligt at skaffe sædvanlige indkvarteringssteder til dem alle i undersøgelses- og ventefasen. De bebyrdede myndigheder er derfor nogle steder begyndt at indkvartere de fremmede indtrængere i boligcontainere, der er velisolerede og med el- og varmeinstallationer, vinduer, døre osv. Men ak! Som man kunne vente det, har dette straks rejst en storm af protester fra vore altid hjertevarme og anfægtede flygtningevenner, der med himmelvendte øjne forarget har protesteret mod det forfærdelige i at anbringe mennesker i fragtkasser og udpeget ophavsmændene til denne skandale som kolde væsener uden menneskelig forståelse. Alle henvisninger til de ovennævnte anvendelser af containere til midlertidige boligformål preller af på de veltænkende, der blot messer den sædvanlige vise om, at Danmark som et af

verdens rigeste samfund sandelig ikke kan være bekendt at byde stakkels forfulgte og nødlidende flygtninge sådanne umenneskelige forhold.

De glemte ofre

Det påfaldende, men sjældent nævnte i denne forbindelse er, at de så stærkt anfægtede og foragede åbenbart ikke har noget at indvende, når det er deres egne landsmænd, der er udsat for forhold og en behandling, som lader container-indkvarteringen fremstå som nærmest et tilbud i luksusklassen. Danske studerende i stort antal må så at sige bo i en rygsæk, fordi der ingen værelser er til dem. Unge danske par kan ikke sætte bo, fordi betalelige lejligheder går deres næse forbi og i stedet gives til fremmede indtrængere, som skal "integres". Gamle udtjente danskere må henleve deres sidste år under usle forhold, fordi kommunerne skal bruge deres penge på de fremmede og derfor nedlægger plejehjemspladser i massevis.

Campingferie på "lorteøen"

De måske allersvageste, de udstødte og hjemløse, får sandelig ikke luksuøse containertilbud. I den forløbne vinter fik de københavnske af slagsen mulighed for at rykke ind i nogle udrangerede eller kasserede campingvogne, der blev opstillet på et nedlagt jernbaneterræn på "lorteøen" Amager omkring en kilometer fra magtens centrum på Christiansborg. De kunne så glæde sig over, at vi fik en mild vinter, så de ikke frøs ihjel. Til deres toilet- og vaskebehov blev der endog opstillet en enkelt container med den slags faciliteter i den ene ende af linien, som efterhånden kom op på vist mere end en snes campingvogne, der havde kendt bedre dage.

Det hørtes der ikke meget om hverken fra de kritiske og veldædige fremmedvenner eller i de korrekte medier, der ellers har så travlt med at fremstille hver en tøddel, som kan bruges mod danskernes forfærdelige holdning til og behandling af de fremmede.

S.D

Udrangerede campingvogne på Amagerbanens gamle terræn, forår 2001

Den evigt nedadgående spiral ...

Politikerne bruger gerne et specielt udtryk, når de skal illustrere deres foregivne »godhed« ved at fremme masseindvandringen: De nye borgere skal have »andel i velstanden«.

Udtrykket indeholder det prædikat, at indvandringen ikke påvirker levestandarden hos landets retmæssige, hidtidige indbyggere. Men en sådan påstand kan man højst bruge om folketomme nybyggerlande med store uudnyttede ressourcer. Det er mange generationer siden at den slags lande fandtes.

Tværtimod vil indvandring i vor tid sænke reallønnen for langt de fleste. Ligesom den ekstreme befolkningstilvækst i indtrængernes hjemlande hele tiden sænker levestandarden jo mere overbe-

folkningen tiltager.

En evig nedadgående spiral tegner sig: Mere indvandring = lavere realløn hos os, større overbefolkning = lavere levestandard dernede. Og så fremdeles – til den bitre ende.

Og det stemmer jo godt med, hvad Dansk Industris overmænd går ind for. De hører jo til de høje herrer, der mener at de eneste der udretter noget i denne verden er pengemændene på børsen. Og at de derfor er de eneste der fortjener at skumme fløden – sammen med pamporne, disses klakører og andre skadedyr.

En fortsat indvandring vil få både USA og Europa til at bryde sammen. Olien slipper op inden tyve år, og hvis man skal tro på drivhuseffekten, kan vi ikke tillade os at bruge mere og mere kul, tværtimod.

Svarende hertil vil en tiltagende resourceknaphed og magtesløshed pga. den uhyrlige befolkningstilvækst medføre ulandenes totale sammenbrud.

Bent Jacobsen

Set på nettet

www.nomos-dk.dk

Bag denne meget fine hjemmeside står en kreds af unge nationalsindede akademikere, der ikke vil propagandere for en bestemt ideologi eller et program. Derimod vil de formidle egne og andres tekster som inspiration for videre tænkning over betydningen af "nomos": Det græske ord for norm eller i bredere forstand hele den kulturelle arv, der strukturerer vor verden. Eller forstået i sin modsætning: At mennesket ikke blot er et biologisk væsen, 6 mia. individer af *Homo sapiens*, som overalt har de samme menneskerettigheder, og som uproblematisk kan blandes i multietniske samfund. Dette sidste er tydeligvis anstødsstenen, som har provokeret folkene bag "nomos-dk" til handling. Alle de mange tekster på siden er superrelevante i relation til indvandringsproblemet; de behandler de "evige spørgsmål" i forbindelse hermed.

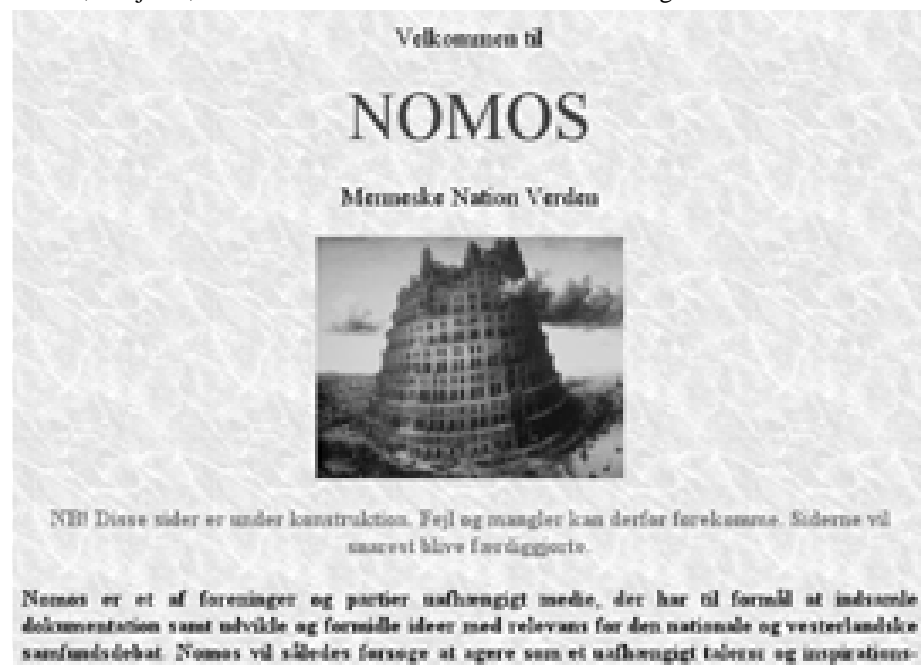
Lad os fra den smukke forside med Breugels maleri af Babelstårnet i hovedrammen og med knapperne i venstre ramme vælge den øverste af disse, "Midgård", redaktørernes og læsernes eget forum. Her kan man sende længere indlæg ind (til en streng redaktion!). Nævnes må et essay om kulturbegrebet af en af sidens redaktører, Jesper M. Rosenløv: Kultur bliver alt for ofte opfattet som en "ting", hvor det fx er muligt at udpege det "ægte danske". En sådan opfattelse er alt for nem at kritisere og bekæmpe. Rosenløv giver en god beskrivelse af kulturen som et meningsgivende symbolsystem, hvis essens ikke kan indfanges. Det kan dog konstateres, at under for massiv ydre påvirkning eller hurtig forandring destabiliseres systemet og bryder til slut sammen.

Her ud over kan nævnes essays om Vilh. Grønbech og om kritik af liberalismen, der nedbryder nomos.

Men lad os klikke os ind på den næste hovedsektion, "Skræp". Man kommer nu ind i et omfattende kildearkiv om dansk identitet, meningsfuldt emneopdelt i historiske perioder. Foreløbig nærmer antallet af tekster sig 500, lige fra runestene til Søren Krarup. Desværre tynder teksterne kraftigt ud mht. det 20. århundrede, hvilket trods alt ikke behøves. Der er nok hos redaktørerne en – forståelig –

tendens til at fordybe sig i vort fædrelands historie for dens skattes egen skyld; man må håbe at de stadig vil holde sig for øje, at ret i forfædrenes ånd handler man først, når man bruger historien som et våben i nutidens kamp. Ebbesøn, Svend Povlsen og Willemoes var gudskelov ikke støvede akademikere...

Vi kan vælge den næste knap i venstre ramme, "Skjald", hvorved vi kommer ind

på en liste over foreløbig et halvt hundrede danske nationalsindede forfattere og skribenter, fra Saxo til (lad os bare igen sige) Søren Krarup. Der er – eller vil komme – levnedsskildring for hver person samt lænker til de tekster af vedkommende, som der også er indgang til via "Skræp".

Endnu en hovedsektion af Nomos-dk findes under overskriften "Aftenland". Vor nationale identitet er jo en facit af den vestlige civilisation, som bl.a. via kulturelle giganter til stadighed har inspireret og beriget dansk identitet. Under temaer (heroisme, mystik og romantik m.m.) er placeret introduktioner til store forfattere som Kipling, Hamsun, Jünger, Joseph Conrad og T.S. Eliot.

En mere teoretisk indfaldsvinkel til vestlig kultur findes under overskriften

"Occident". Her er lagt anmeldelser og lænker til tekster af kendte skribenter som Fukuyama og Robert D. Kaplan – optimisten der tror på "historiens afslutning" og skeptikeren der ser et "kommende anarki". Nævnes må også Peter Lindskov Andersens interessante anmeldelse af John A. Gentrys essay "The Cancer of Human Rights". Teksterne er samlet under emneoverskrifter, fx "Humanisme og menneskerettigheder", "Kultur og multikultur", "Venstrefløjsskritik", "Demokrati, stat og nationalstat" og "Konfliktforskning".

Nederste knap i venstre ramme har det kryptiske navn "Antenora", hvilket refererer til den afdeling af det dybeste helvede, hvor "forrædere mod slægt og fædreland" befinder sig ifølge Dante! Det er simpelt hen en meget afslørende samling af udtalelser fra vore toneangivende politikere og medie- og "kultur"-folk. Genren karakteriseres fint af følgende Lars von Trier-citat

om Dannebrog, "det danske svastika. Det burde samles ind og afbrændes"...

Som ved alle de andre sektioner opfordres læserne til at anbefale eller indsende mere stof.

"Nomos-dk" må siges at være den danske nationale hjemmeside med højeste intellektuelle karat, både i omfang og kvalitet har man ikke se magen. Fremover bliver det lettere at finde argumenter i debatten. På Nomos-dk er kernetekster til forsvaret af Danmark og Vesten samlet.

Desuden bør teksterne læses blot til egen dannelse: 68'erne har desværre forkvaklet os alle i en sådan grad, at vi fra grunden igen må lære at forsvare vort eget, hvilket man ganske ureflekteret gør som en selvfølge i ikke-vestlige kulturkredse.

Peter Neerup Buhl

Fjendskab – ikke “dialog”

Der findes måske ikke noget mere præcist udtryk for Danmarks aktuelle situation, end at vi lider under en “mental AIDS”: I den biologiske AIDS er det lymfocytterne T4, beregnet på at forsvare organismen, der ikke opfatter HIV-virusen som farlig, men tværtimod – i stedet for at bekæmpe den – hjælper den med at formere sig.

Det er jo nøjagtig det samme, der sker for vore magthavere, når de begår den mest fundamentale politiske fejl af alle: forveksler fjende med ven. De kalder muhamedanerne en “berigelse”, importerer flere og flere og støtter deres formering her på alle mulige måder, ensidigt til vor ulempe. Samtidig stemples de, der om nogen vil arbejde til danskernes fordel, som “fascister” og “racister”, fjenden i anden potens. Den omvendte verden.

Konfronteret med denne udvikling er det, at mange ærligt nationalsindede begår en fejl, der fatalt leder opmærksomheden bort fra det egentlige problem: De tror, at der blot er tale om en “åndskamp”. De retter brodden mod dan-

skerne og vil have, at vi mere dyrker vor nationale identitet og historie, vor egen tro, egne traditioner, egen kultur osv. De mere konsekvente af disse vildledte nationalsindede kan dog også finde på at kritisere de fremmedes fremfærd, og af dem kræve større indlevelse i dansk kultur, sprog m.v.

De vildledte nationalsindede ser ingen egentlig fjende i dem, der koloniserer vort område, ej heller egentlige forrædere blandt dem, der har inviteret dem ind, men ser overalt blot endnu nogle parter i en uendelig akademisk debat. De vildledte nationalsindede vil frem for alt ikke tale direkte “mod” andre mennesker, uanset hvem.

Her er det, at den franske filosof Guillaume Faye med sit nye Manifest for den Europæiske Modstand, *Pourquoi nous combattons*, atter rammer i plet. Det er kun dekadente civilisationer, der ikke formår korrekt at skelne mellem ven og fjende, fastslår han. Og fjenderne er (som vennerne) altid ganske konkrete personer, ikke abstrakte ideologier og tendenser. Dette overbefolkede år-

hundrede vil i højere grad end noget tidligere blive præget af geopolitiske kampe, og det bliver såvist ikke en kamp på holdninger og ord, men en demografisk og militær. Livslovene sikrer ikke den, der i sig selv er “højt udviklet”, “civiliseret” eller har stærk identitet, men den, der i forhold til fjender står stærkest rent fysisk.

De vildledte nationalsindede, der kan kalde sig “libertarianere”, “kommunitarister” eller andet fint, er som indsigtsløse små kemikere, der tror det muligt at blande salpeter og svovl eller hydrogen og oxygen uden eksplosion. Men der findes virkelig modsætninger, der ikke lader sig fjerne af nogen “diskurs”. Det kan også siges meget fint, at man ikke bør “absolutere” sin fjende, men det kan meget vel blive det sidste, man tænker, før hovedet hugges af med krumsablen.

Det er for vor nationale eksistens på meget høje tid at erkende, at der virkelig findes dødsfjender, ydre så vel som indre – med hvem fortsat ordveksling kun vil skade.

P.N.B.

Menedere

Folkekirken ryglapperi over for den store og hastigt voksende mængde af muhamedanere her i landet bliver mere og mere iøjnefaldende og kvalmende. Vi har tidligere flere gange skrevet om dette forhold, senest i anledning af den store jubelbetænkning, som et af biskopperne dertil nedsat udvalg barslede med sidste efterår, og som stillede forslag om præstestillinger i hobetal og alskens projekter, centre og andet modehalløj til fremme af “dialog” med muhamedanerne. (Danskeren 2001 nr. 1 s. 7).

Disse initiativer måtte virke så meget mere provokerende, som de eneste, der kan afholde de store udgifter til deres virkeliggørelse, vel er Folkekirken medlemmer, måske suppleret af skatteyderne ved de beskednere bidrag, de efter Grundlovens §4 bistår Folkekirken med. Det forekommer uforståeligt, hvordan

Folkekirken kan tillade sig at bruge af disse midler til formål, som er den og dens medlemmer aldeles uvedkommende.

Men bortset fra disse i og for sig tungtvejende grunde er der andre og på selve Folkekirken fundament som evangelisk-luthersk kirke hvilende forhold, der gør det uforståeligt, at kirkens præster og endog dens biskopper, der skal være præsternes vejledere og om nødvendigt tilrettevisere, kan finde på at kaste sig ud i denne muhamedaner “dialog”, som strider klart imod ikke alene kirkens lære og trosgrundlag, men endog mod de forpligtelser, de selv frivilligt har påtaget sig ved det præsteløfte, de har afgivet i den højtideligste form, det, der tidligere betegnedes som en ed, præsteeden.

Ved præsteløftet lover præsterne bl. a. nøje at holde sig til kirkens bekendel-

sesskrifter. Det vigtigste af disse for Folkekirken som evangelisk-luthersk kirke er uden tvivl den augsburgske konfession (trosbekendelse) fra 1530. I dette skrift beskrives kirkens gudsbegreb, og det siges herunder, at de protestantiske menigheder “fordømmer alle kætteri, som er opkomne mod denne artikel, såsom ... (blandt andre)... muhamedanerne og alle deres lige.”

Folkekirken hovedbekendelsesskrift som luthersk kirke fordømmer altså den muhamedanske lære, og dens præster og dermed også biskopper har aflagt, hvad der må sidestilles med en ed på at ville rette sig herefter. Ikke desto mindre sidder dens biskopper og en hel del af deres underlagte gejstlighed nu og fedter med politisk korrekte projekter om “dialog” med muhamedanerne.

Var der nogen, der sagde menedere?

S.D.

Islams sande væsen

Der cirkulerer mange myter om islams natur og nyere historie. Medier og eksperter er ofte ukritiske eftersnakkere. En gennemgang af vigtige aspekter kan måske sætte nogle ting på plads.

Af Peter Neerup Buhl

Samuel Huntington har fremhævet reglen, at én etnisk gruppes ekspansion fører til den etniske udrensning af en anden: "Demografiske ændringer såsom udfladningen af alderspyramiden forklarer en stor del af konflikter mellem civilisationer". Alexandre Del Valle supplerer i *Guerres contre l'Europe*, at de muslimske grupperinger og stater i deres verdenserobring anser muslimske minoriteters høje fertilitet som et udtryk for islams overlegenhed og som et middel til overtagelse af territorium. Tallene viser da også tendensen: I 1980 udgjorde muslimerne 18 pct. af verdens befolkning, om 25 år vil de udgøre 30 pct. Udviklingen i Bosnien er typisk: I 1961 udgjorde serberne her 43 pct., muslimerne 26 pct. I 1991 var tallene henhv. 31 og 44 pct.

Med dette ocean, disse myriader af muslimer, som altså truer med at fortrænge europæernes vigende befolkninger, er et korrekt billede af, hvad man kan vente sig fra disse masser, af afgørende vigtighed. Blandt de myter, der ofte gentages i danske medier, er ikke mindst

- at der er vigtige nationale og konfessionelle skel mellem verdens muslimer
- at muslimer alle kan "europæiseres" som de angiveligt er på Balkan; at en "Euroislam" altså er mulig
- at islam er en parallel til de "to andre monoteistiske religioner", kristendom og jødedom, og ikke snarere er beslægtet med ideologier som kommunisme og nazisme.

Den muslimske blok

Muslimerne skelner ikke nationalt blandt deres egne; på Balkan er det således meget vanskeligt at skelne mellem tyrker, islamiserede slaver og albanere, da nationalitet er et banlyst princip blandt de rettroende. Alle muslimer er ligestillede medlemmer af det grænseløse fællesskab af troende, Umma, der vel at mærke ikke er en parallel til det kristne universelle broderskab. Umma repræsenterer et densidigt fællesskab uden nationale loyaliteter. Om de troendes samfund gælder *Islam Din wa Dounya*; det er både religiøst fællesskab og stat.

Loyaliteten fremgår klart af truslen fra

Omar Bakri, Osama bin Ladens officielle repræsentant i Europa, da han i 1998 protesterede over USAs hævntogter efter bin Ladens ambassade-attentater: "Hvis muslimerne fortsat bliver mishandlet, vil de være tvunget til selv at gøre oprør mod de ikke-muslimske regeringer. Allah har beordret os til at bekæmpe dem, der undertrykker os. Og hvis vi undertrykkes her, vil vi kæmpe. Der er 26 millioner muslimer i Europa, vi er en nation..."

Der er heller ikke den forskel på "islamistiske" og "sekulære" retninger i den muslimske verden, som de toneangivende eksperter vil have os til at tro. Det var den såkaldt sekulære anti-islamistiske algeriske regering, der indførte de religiøse påklædningsregler og udgangsforbud for kvinder, undertrykkelse af jøder og kristne, rekrutterede egyptiske muslimbrødre som religionslærere og på flere områder indførte radikal islamisk lov. Selv det mest "tolerante" muslimske land Marokko vil kun give statsborgerskab til en udlænding, hvis vedkommendes far er muslim. I Europa har lederen af Londons stormoské, der går for at være "moderat", over for myndighederne erklæret, at muslimerne i landet vil ophøre med at være loyale, hvis Storbritannien fortsætter med at "fornærme de panislamiske værdier". Også Bradfords imam insisterer på, at det er alle engelske muslimeres pligt gradvist at erstatte deres loyalitet mod den engelske stat med loyaliteten mod islam. Og i Danmark ser den ledende imam Fatih Alev Sudan som det land, der kommer idealet om en islamisk stat nærmest. Han beroliger dog, at vi først får sharia i Danmark, når muslimerne er i flertal (ifølge Berl. Tid. 10/6 01)...

Helligkrigerisk infiltration

Det er i sandhed en uhyggelig fjende, vi har inviteret indenfor Europas døre. Der er ikke kun tale om få ekstreme opviglere a la Omar Bakri, men om et strukturelt træk ved islam som krigerideologi. Jean-Paul Charnay skriver i sin bog *L'Islam et la guerre* (1986): "Militariseringen af magten ses specifikt i de arabiske samfund. Vekselvirkningen mellem det civile og det militære er dér antropologisk mere fremtrædende end i Vestens samfund gen-

nem de sidste to århundreder... Den funktionelle adskillelse mellem soldat og non-kombattant falder groft taget sammen med det fysiologiske skel mellem voksne mænd og kvinderne, børnene, ældre – om end hele fællesskabet ifølge koranen skal tage sig af den hellige krig, i det mindste defensivt."

Med andre ord er hver eneste muslim i Europa pr. definition forudprogrammeret til at gå i brechen for jihad, når kaldet fra minareten lyder. Man kan tydeligt se, hvordan imamens bønner virker som en form for hypnose eller massesuggestion for de knælende troende, der er parat til blindt at følge det mindste vink. Ligesom i Charles Bronson-filmen *Telefon* (1977), hvor KGB-agenter i årtier har virket som almindelige amerikanske borgere, indtil de pludselig får en telefonopringning med et kodeord, der aktiverer hypnosens og forvandler dem til dødbringende terrorister. Ved masseindvandringen er der blot ikke tale om en håndfuld, men om millioner af agenter for et verdenssyn, der modsiger vort. De benytter alle til rådighed stående faciliteter i deres netværk. Roger Tebib (der har doktorgrad i både jura, religionsvidenskab og politologi) skildrer i sin bog om efterretningsvæsenet i den islamiske verden, *Les services de renseignement dans le monde islamique* (2001), hvordan ikke mindst de såkaldte religiøse centre benyttes af de islamiske hemmelige tjenester. Desuden er de såkaldte "Muslimske studentsammenslutninger" i Vesten vigtige instrumenter.

Tebib leverer (s. 83) et tankevækkende skema over organisationstypen for et arabisk militært efterretningsvæsen, se figuren s. 11. Nettet i indvandringslandene er uhyre finmasket, næsten alle immigranter synes inddraget som militær fortrop.

Løgner om Balkans "moderate" muslimer

Også andet vedr. islam er slet ikke, som man vil have os til at tro, eller som det giver udseende af.

Vi fik at vide, at PLO står for en sekulær kamp for en palæstinensisk stat, at der er mange kristne palæstinensere osv., men ingen hæfter sig tilsyneladende ved, at Arafats baggrund er medlemskab af

Kuwaits Muslimske Broderskab, den islamistiske massebevægelse, som mere sekulære regimer af al magt prøver at holde nede. Karakteristisk sagde Arafat i en tale 21/10 1997: "Vi kender kun ét ord: Jihad, jihad, jihad. Da vi stoppede intifadaen, stoppede vi ikke jihad for etableringen af en palæstinensisk stat med Jerusalem som hovedstad. Vi går nu ind i Den Store Jihads fase..."

Og vi får nu at vide, at konflikten i Kosovo ikke er religiøs, at også den blot er en strid mellem to folk og ikke en del af "civilisationernes sammenstød". Aflytning af samtaler mellem kosovoalbaneren Agim Gashi, kaldet "Kosovos Rambo", aktiv i UCK og fra sin bopæl i Milano centralt placeret i organisationens narokosmugling til Europa, og hans forbindelse i Kosovo, Houmollu, har dog afsløret følgende holdning:

Gashi: "Jeg ved, at I er midt i Ramadanen, men det er en nødsituation..."

Houmollu: "Broder, det gør ikke noget, vi forsøger at tilfredsstille dig på trods af Ramadanen."

Gashi: "Forstår du at..."

Houmollu: "Det er i vores interesse at drukne de kristne bastarder i narko. De vil få det, det vil blive taget med over havet. For Allah er stor."

Gashi: "Det er nødvendigt at drukne de vantro vesterlændinge i narko."

Heller ikke i Bosnien, hvor vore medier ellers har insisteret på muslimernes "vestlige" karakter, er der tvivl om den virkelige loyalitet. Da krigen brød ud i Jugoslavien, udsendte lederen af det muslimske religiøse samfund en *fatwa*, der proklamerede jihad, Hellig Krig, idet det angiveligt drejede sig om en religionskrig. Målet var at gøre Bosnien-Herzegovina til center for ekspansion af islam i hele verden. Den religiøse leder påbød, at soldaterne skulle kæmpe med en koran på sig og skribe "Allah Akbar", når de kæmpede. Hvis de overlevede, blev de *ghazi* (jihad-helt), hvis de faldt, blev de *chahid* (ofret af kærlighed til islam).

Bosniens islamistiske leder Izetbegovic havde som ung været fængslet af kommunisterne for "nationalisme og islamisme", og i 1984 blev han idømt hele 14 års fængsel for "muslimsk nationalisme med henblik på at gøre Bosnien til en etnisk ren stat". Izetbegovic modtog fra 1990 store summer til sin kamp fra hele den islamiske verden. Han var en mand med "to ansigter": For de demokratiske vesterlændinge fremstod han som multi-etnisk antiracist, over for araberne førte

han sig frem som antiimperialistisk bekæmper af Vesten. En af de ledende ansvarlige i det amerikanske Udenrigsministerium advarede i 1992 mod illusioner om, at den bosniske regering var multi-etnisk: Den påtog sig kun denne facade for bedre at kunne få støtte fra Vesten. I Izetbegovics Bosnien fik serberne da heller ikke lov til at udsende deres programmer via det bosniske tv og radio. Regeringsavisen talte åbent imod ægteskaber med vantro. En af Izetbegovics gamle venner (studiekammerat) og leverandør af våben og penge under krigen var den sudanesiske diplomat Elfatih Hassanein, der er centralt placeret mæcen for islamiske ekstremister overalt, bl.a. for Osama bin Laden og World Trade Center-bombemanden Omar Abdel Rahman. Blandt Izetbegovics soldater var 400 mænd fra Irans Republikanske Garde.

Den bosniske hær døbte betegnende en af sine brigader "Handschar" ("Krum-

En alliance grundet på dybt åndsslægtskab: Stormuftien og Hitler.

len") efter en af de muslimske SS-divisjoner, som under Anden Verdenskrig begik grusomheder mod jøder, serbere og sigøjnere. Izetbegovic var selv med i denne SS-divisjon. Som 18-årig anførte han i 1943 de pro-nazistiske muslimer i Sarajevo, hvor han modtog den berygtede Stormufti af Jerusalem. Denne, der var Hitlers personlige ven, prædikede Hellig Krig mod jøderne, hvis udslættelse han anbefalede med støtte i koranen. Izetbegovics personlige hær under krigen i 1990'erne blev netop den "nye Handschar", som aldrig lagde skjul på sit nazistiske ophav, stadig med Stormuftien som åndeligt forbillede.

Alliancen islam-nazisme

Meget afslørende for muslimsk mentalitet generelt er givetvis den popularitet, som nazismen havde og stadig har i den isla-

miske verden, som er helt uden de kristnes skrupler (hvorfor Hitler da også ærgrede sig over, at tyskerne ikke var muslimer i stedet for kristne). Aktuelt ser man tydeligt parallellen med omvendt fortegn i nylige udtalelser af ledende muslimer i Frankrig og Storbritannien, der gik ud på, at man skal "udrydde alle hvide på planeten" (cit. i G. Faye: *Pourquoi nous combattons* (2001 s. 202)). Og ikke mindst i, at alle "vantrø" i Afghanistan nu skal mærkes ligesom jøderne under nazismen.

Izetbegovic var langt fra den eneste muslim, der gjorde fælles sag med nazisterne, som omvendt også følte sig godt hjemme i den arabiske verden. Der var ikke kun tale om et interessefællesskab. Det fremgår af Roger Faligots og Rémi Kauffers bog *Le croissant et la croix gammée* ("Halvmånen og hagekorset"), Paris 1990, med undertitlen "Hemmelighederne i alliancen mellem islam og nazismen fra Hitler til vore dage".

I Iran er der således en shiitisk strømning, der anser Hitler for at være den mytiske 13. imam. Dette var jo ellers Khomeinis titel. Han blev i øvrigt efter eget udsagn betaget af nazismen, da han i 1938 på en rejse til Mekka mødtes med tyske agenter.

Samme år blev der i Berlin dannet en "Permanent Komité til forsvar af Palæstina" under ledelse af Himmler. Formålet var at tilføre palæstinenserne penge og våben. Himmler gav i 1944 over for Goebbels udtryk for dét, der skabte forståelse mellem islam og nazismen: "Jeg har intet mod islam, thi denne religion påtager sig at vejlede menneskene ved at love dem himlen, hvis de kæmper med mod og falder på slagmarken: kort sagt, det er en meget praktisk og forførende religion for en soldat!"

Slægtskabet mellem muslimer og nazister førte til et udbygget net til gensidig støtte, som fortsætter til i dag.

Tyskerne fik mod franskmændene dannet en særlig hensynsløs SS-brigade af nordafrikanere, med øgenavnet "SS Muhamed". Den terroriserede civilbefolkningen, plyndrede og henrettede, når noget skulle hævnes. Gode frontkæmpere var muslimerne derimod ikke. Især den førnævnte 19.000 mand store muslimske SS-divisjon "Handschar" blev meget opreklameret, det samme blev støtten fra Stormuftien af Jerusalem, men militær betydning fik de næppe. (Men sigende fik Stormuftien betydning efter krigen, da han spillede en vigtig rolle ved planlægningen af den såkaldte Bandung-konference, hvor sammenslutningen af "alliancefrie lande" blev født).

Man kan indvende, at der fra mange lande kom SS-divisioner, uden at det nødvendigvis var udtryk for en generel støtte til nazismen. Hvad de islamiske tropper angår, var det "religiøse" – islamiske – element i støtten dog egenartet. Det var altså stormuftien, der paraderede med Handschar, og da albanerne stillede med deres SS-division "Skanderbeg", var den kommanderet af den religiøse leder Mostepha Bey Frashery.

SS Handschars emblem.

Efter 1945

Den støtte, som nazister gav den islamiske verden efter krigen, hvor de til gengæld fik beskyttelse/asyl, er måske mere bemærkelsesværdig end krigsalliancerne. Fremtrædende nazistiske militærfolk rådgav FLN i dens algeriske selvstændighedskamp. Propagandaminister Goebbels' højre hånd Johannes von Leers stod fra 1955 for den egyptiske præsident Nassers antisemitiske propaganda (i samarbejde med egyptiske nazister, hvis parti i øvrigt engang havde talt den fremtidige præsident Sadat blandt sine medlemmer). Præsident Nassers bror, Chaouki, fik lov til at stå for udgivelsen af "Sions Viser Protokoller"...

Syrien reddede via dækorganisationen "Muslim Relief Center" i Rom mange af de værste krigsforbrydere til Damaskus, fx Buchenwald-cheflægen Hans Eisele og Eichmanns næstkommanderende Alois Brunner, som blev præsident Assads nære rådgiver. Faligot og Kauffer giver lange lister over gamle nazister højt i Egyptens og Syriens magtapparater. Goebbels' medarbejder Hans Appler var (sammen med SS- og Gestapo-dignitarer) i Egyptens informationsministerium, Hitlerjuggend-chefen Karl Luder i krigsministeriet, Gestapoledere trænede Egyptens politi og palæstinensiske kampeheder – flere af disse nazister konverterede til islam. Hitlers finansminister Hjalmar Schacht og den dristige Mussolini-befrier Otto Skorzeny var en tid også Nassers rådgivere (senere blev de Sukarnos rådgivere i Indonesien).

Endnu i 1980'erne udnævnte sultanen i Oman Hartmann Lauterbacher til at orga-

nisere sultanatets ungdomsbevægelser. SS-Obergruppenführer Lauterbacher var gauleiter i Hannover-Braunschweig, hvor han spillede en nøglerolle i jødeudryddelsen og i henrettelsen af tusinder af russiske soldater. Senere kom han i ledelsen af Hitlerjuggend, hvilket nok var den kvalifikation i hans CV, der fik sultanen til at vælge ham...

Lignende bånd mellem nazismen og Afghanistan afsløres af, at endnu i 1970'erne brugte politiet i Kabul den tyske værnemagts gamle uniformer.

De dårligt skjulte bånd

Nazisters forkærlighed for den islamiske verden blev ikke mindst inkarneret i François Genoud, en svejtsisk nazist og forretningsmand, som i 1950'ernes Cairo havde et forlag, som specialiserede sig i udgivelsen af Hitlers, Goebbels' og Martin Bormanns værker. I 1959 dannede han desuden "Den internationale sammenslutning af den arabiske verdens venner". Han blev bl.a. en nær ven med Ben Bella, Algeriets første præsident, og det var Genoud, der inviterede Hjalmar Schacht til Maghreb-landene som rådgiver.

I Vesttyskland var det statssekretær hos Konrad Adenauer, Hans-Maria Globke, som i 1950'erne var den ledende lobbyist for araberne. I 1962 blev han afskediget, da det var blevet pinligt kendt, at han var en af de ledende jurister bag Hitlers jøde-love og aktiv deltager i "Den Endelige Løsning".

Ti år senere, under de Olympiske Lege i München, bragtes alliancen nazisme-islam atter i erindring på vesttysk grund med "Sorte Septembers" massakre på israelske sportsfolk. Lederen af terrorgruppen, Ali Hassan Salameh, var nemlig en stolt arvtager af sin far, en nær medkæmper for Stormuftien, der under Anden Verdenskrig kæmpede i de tyske specialstyrker i nazisternes og Muftiens jihad mod jøderne i Palæstina.

Den unge generation har taget over: Også i form af mange nynazisters aktive støtte til PFLP-lederen George Habbache (der i sin ungdom selv tilsluttede sig nazistisk ideologi, før han blev "venstreorienteret"). Blandt PFLPs støtter er også (endnu en) Goebbels-medarbejder, Gerhard Harmut von Schubert, der bl.a. står for radioen "Arabernes Stemme", der synes at ligne den højre/venstreekstreme "Radio Islam" i Sverige. Blandt de mange nazister, der har arbejdet for palæstinenserne, kan også nævnes Walter Kexel, der også har instrueret den britiske "Combat 88" militært. Der har endda været forbindelser til Rote Armee Fraktion. En anden gruppe, der har nydt nazisters støtte,

er Tyrkiets "Grå Ulve", som blev dannet med hjælp fra den tyske ambassadør Franz von Papen under Anden Verdenskrig. Arabiske lande støtter også både højre- og venstreekstremister i Vesten; i Storbritannien har *National Socialist Movement* således fået støtte af Nasser, *National Front* af Gaddafi.

Som en ganske typisk repræsentant for de besynderlige alliancer kan til slut nævnes italieneren Claudio Mutti, der i 1970'erne stod for en "nazi-maoisme"; han oversatte adskillige antisemitiske skrifter og udgav bl.a. "Sions Viser Protokoller". Få år efter konverterede han til islam, grundlagde organisationen "Europa-Islam" og blev en af Khomeinis mest trofaste forsvarere.

Faligot og Kauffer må konkludere, at de mange tilnærmelser mellem islamisme og nynazisme langt fra er tilfældige, men tværtimod ligner en overordnet strategi.

På samme måde må Elsebeth Halckendorff slutte sin fremragende lille bog *Kun én Gud?* (Dansk Kultur 2001) om de afgrundsdybe forskelle mellem islam og kristendommen: Ud over at vise, at de vestlige grusomheder, som oftest tilskrives kristendommen (fx heksebrændingerne og slaveriet) reelt stred mod denne, hvorimod islams verdensrobrende hærgen er i fin overensstemmelse med koranen, sammenligner Halckendorff glimrende lighederne i mentaliteten hos tilhængerne af islam, nazismen og kommunismen. Den moderne totalitarisme udpeger hun præcist som et tilbagefald til den stammekultur, som også islam (i kontrast til kristendommen) er udtryk for – et "lukket samfund", som strider fundamentalt mod den vestlige civilisations frihed og rationalitet, og som for flokmenneskets vedkommende betyder "tryghed i underkastelsen og den blinde lydighed, mens den for lederskikkelsernes vedkommende betyder uindskrænket magt over flokmennesket, som holdes på plads af en fast håndhævelse af ritualer og 'endelige sandheder'."

Halckendorff belægger sin tese om ligheden mellem Muhamed, Hitler og Lenin med citater, men må samtidig påpege, at i modsætning til nazisme og kommunisme, som på tværs af forskelle ligesom islam har verdensrobningen og undertrykkelse af alle afvigere som mål, så har islam en indlysende fordel: "Det her er ikke en psykopatisk Hitlers eller hadefulde Lenins udgydelser, det er skam Allahs egne ord, som de er nøjagtigt nedfældet i en stor bog i himlen."

Islams militante, guddommeligt sanktionerede én verden-projekt som den ultimative fristelse for ideologer af alle eks-

treme afskygninger? Som Halckendorff sarkastisk bemærker: Intet under, at der i mange vestlige samfund er en del forhen-værende totalitært indstillede, der i skuf-felse over kommunismens nederlag har set samme lys i islam og savlende fortalt os, at "vi har så meget at lære af denne kultur".

Atter blindhed over for truslen

Islam og nazismen – der igen er et spejl-billede af kommunismen – i de forskel-lige afskygninger synes altså ved et nær-mere studium at smelte sammen til ét sammenfiltret morads, der er fælles om hadet mod det kristne Vestens demokra-tier og mod jøderne og Israel. Jvf. hertil også det tyrkiske Refah-partis hovedmål "den fuldstændige tilintetgørelse af alle jøder". (Har 25 pct. af tyrkerne bag sig! Se desuden om den til Refah-partiet knyt-tede fundamentalist-organisation for vore "gæstearbejdere" Milli Görüs i anmeldel-sen af Lars Pedersens afhandling s. 29 i nærværende nr. af Danskeren). Men den i Mellemøsten-konflikten konkrete anled-ning til en alliance synes kun at være et påskud til en naturlig samdrægtighed mellem de tre totalitære hovedretninger, når de er konfronteret med Vesten.

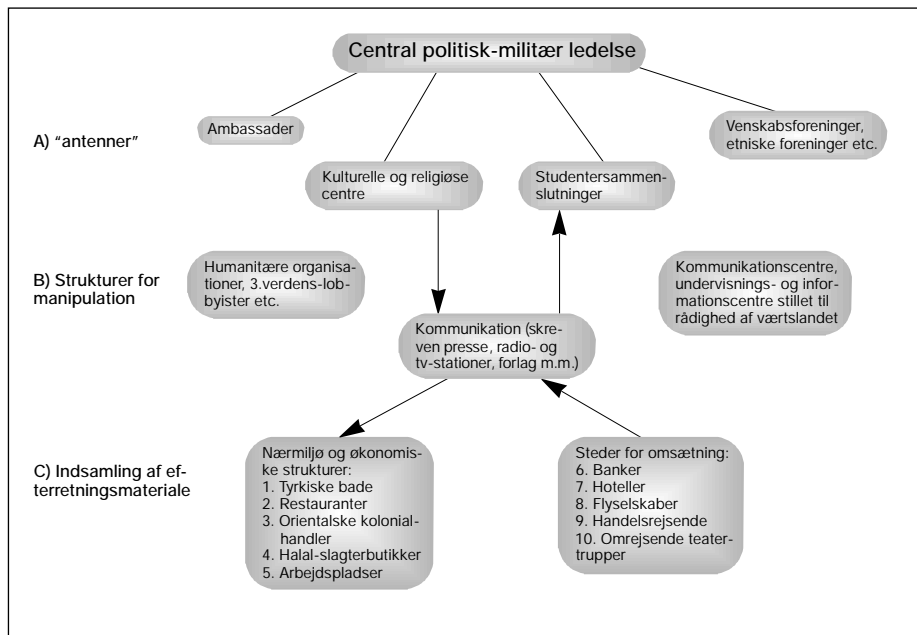
Den muhamedanske verden er først og fremmest gennemsyret af en mentalitet, som de fleste i Vesten nok tror døde i en bunker i Berlin april 1945. I Egyptens re-geringssponsorerede avis *Al Ahram* udba-suneredes 18. april 2001 følgende: "Tak til Hitler, velsignet være hans minde, som på vegne af palæstinenserne tog hævn på forskud over de mest nedrige kriminelle på jorden (jøderne). Men vi har dog den klage til ham, at hans hævn ikke var stor nok."

Eller hør Gawal Dawidar, chefredaktør for en anden af Egyptens toneangivende aviser, *Al Akhbar*, 14. juli 1998 (cit. i Kri-steligt Dagblad 28/1 99): "Selv om ov-nene i Buchenwald og Auschwitz havde arbejdet i døgn drift, ville det have taget snesevis af år at dræbe seks millioner mennesker, og ikke kun de tre år, na-zisterne havde." Det syriske dagblad *Tis-hreen* mener også, at Israel har "opfundet Holocaust". Men dette er blot to eksem-pler blandt de ledende arabiske masseme-dier, der alle som officiel doktrin har den revisionisme, som vore indvandringsfor-talere paradoksalt ønsker forbudt i Ve-sten. De har ellers allerede lukket millio-ner af mennesker ind med en holdning langt mere ekstrem end David Irvings og de andre europæiske "revisionisters".

Næppe nogen anden bog end koranen er i den arabiske verden så populær som Hitlers *Mein Kampf* (der sælges fra de fle-

ste moskeer i Tyskland, også de "mod-rate", selv om bogen er forbudt). De man-ge ligheder mellem de to værker er næppe tilfældig. De appellerer til den samme mentalitet. Eftertiden har kritiseret, at så få

læste *Mein Kampf*, mens tid var, og at ingen troede at sådan galimatias kunne menes bogstaveligt. Vil mon tilstrækkeligt mange i Vesten studere koranen mens tid er?

Muhamedanernes gravplads

De nærmest uendelige klagesange om de skrækkelige danskeres afvisning af at skaffe muhamedanerne i Danmark deres egen gravplads, hvor de kan blive begra-vet efter deres egne skikke i grave, der skal bevares til evig tid, synes at nærme sig en ende, som man efter behag kan op-fatte som nærmest komisk eller forargelig. Skønt det burde være de fremmedes egen sag at købe sig en gravplads, når de ikke som andre vil bruge de almindelige begravelsespladser, ser vi den nybakte radikale kirkeminister styre land og rige rundt og forhandle til højre og venstre for at opfylde muhamedanernes ønsker eller krav. Mon han ville gøre det samme, hvis det var fx Jehovas Vidner eller Mormo-nerne, for nu slet ikke at tale om det for-kætrede Scientology, der fandt på at stille samme krav? Til slut kunne han triumfe-rende meddele, at der nu var fundet en passende plads på Københavns vestegn, som muhamedanerne kunne købe til for-målet. Blot havde han åbenbart ikke op-fattet, hvem der egentlig ejede det pågæl-dende jordstykke og altså skulle stå som sælger.

Det lille fif

Det viste sig så, at arealet nok lå i Brøndby kommune, men ejedes af Kø-benhavns ditto. Brøndby, som åbenbart havde glædet ministeren med sin imøde-

kommenhed, havde altså slet ikke noget at sælge. Derimod havde Brøndby i kraft af sin kommunale overmyndighed mulig-hed for at skaffe muhamedanerne den eftertragede grund næsten gratis og fandt måske samtidig en velkommen lejlighed til at række tunge ad storebror Køben-havn. Grunden lå i byzone og ansås af eje-ren København at være 20-25 mio. kr. værd. Brøndby lavede af uransagelige års-sager sin byplan om, så grunden i stedet kom til at ligge i landzone, hvorved dens kontante værdi mentes forringet til ca. 1 mio. kr., som så efter Brøndbys mening var den pris, muhamedanerne skulle have den til, om nødvendigt ved at staten eks-proprierede den og videresolgte den til de fremmede.

Københavnerne betaler?

Hokus pokus! Resultatet ville selvsagt blive, at borgerne og skatteyderne i København ville miste en værdi på 20-25 mio. kr. og komme til at betale næsten hele prisen for muhamedanernes gravplads. Sådan går det åbenbart, når en radikal kir-keminister skal bage rævekager sammen med socialdemokratiske borgmestre. Men der er jo da ikke noget nyt i, at danskerne må betale for deres politikeres skalten og valten med deres fædreland.

(Kilde: Jyll.-Post. Kbh. 21,22/6 01).

S.D.

Grundlovstale 5. juni 2001

Af Lene Glistrup

Om hundrede år, når vor tids historie skal skrives – ja så skrives den måske på arabisk – vil man undre sig over den manglende proportionssans i den politiske debat. Smådrillerier partierne imellem, længden af barselsorlov, bevillinger til alverdens ting, voldsomme besparelser på sundhedssektoren. Alt dette kan man blive enige om at gennemføre. Nogen større forskel er der ikke jo på de partier, der sidder på magten. Men man kan også blive enige om det afgørende, fundamentale spørgsmål om Danmarks fortsatte eksistens: Hele spørgsmålet om indvandrere skal forties. I al fald angående afvigende meninger fra dem, som partierne siden 1983 har profileret som de politiske korrekte, og som derfor skal være de evigt sande, mens alt andet ikke er stuerent og populistisk svinehunderi. Uden at spørge folket skaber man derfor et multietnisk samfund. Det gælder om at integrere de fremmede, lære dem dansk og danske skikke, og så må danske skatteydere bare betale. Det postuleres, at der ingen vej er tilbage. Var det rigtigt, er det også grundlovens folkestyre, man har opgivet. Det centrale i demokratiet er jo, at et folketing altid kan omgøre de love, som tidligere er vedtaget af et – måske helt anderledes sammensat – folketing.

Muhamedanerne vil gerne have del i de danske goder. Samtidig insisterer de på, at deres normer og værdier skal respekteres af danskerne i danskernes land. Men her gælder dog stadig vor grundlov. Den lægger på alle måder op til et samfund, som ikke kan forenes med det af muhamedanerne ønskede. Det grundlæggende er grundlovens værdier om frihed for hver enkelt individ. Stærkest formuleret af Grundtvig. Men frihed for den enkelte kan ikke forenes med Muhamedanernes fra vugge til grav gennemregulerede leve-regler, der gælder for alt i livet. Småt som stort.

Dominerer Muhamedanerne ad åre i Danmark, er det jo ret ligegyldigt, om vælgerne har ofret deres stemmer på at finjustere det danske velfærdssamfund. Grundloven, hvis fødselsdag vi i dag er samlet for at fejre, vil blive vraget som uforenelig med Islams lære.

I grundloven savnes en paragraf om, at Danmark ikke må koloniseres af en befolkning med fremmed herkomst. Dette

perspektiv var end ikke nærværende for grundlovsfædrene i 1953 eller tidligere. At en religiøs eller ideologisk praksis ifølge grundlovens paragraf 67 ikke må stride mod sædeligheden og den offentlige orden må dog være nok til at fastslå, at det samfund, som grundloven var tiltænkt, ikke var multikulturelt med en stadig voksende andel af muhamedanere. Overalt i verden har muhamedanernes fremfærd medført grusomheder mod de koloniserede folk. I Muhamedanien har forholdene for alle andre end muhamedanere altid været forfærdelige. De kristne må dårligt nok gå udendørs. De skal slå deres øjne ned, når de passerer en muhamedaner. Den vantro presses ud i rendestenen. Blicher den vantro overfaldet af herrefolket, bliver han straffet, hvis han forsvarer sig. Vi er allerede godt på vej til at få sådanne tilstande i de mest belastede fremmedkvarterer i Danmark.

Og der kommer flere og flere musli-

mer. Politikken søger allerede nu at tvinge stadig flere flygtninge ned over kommunerne i "ligebehandlingens og humanismens navn". De, der har magten i landet, er simpelthen opportunister og kollaboratører for en os fjendtlig magt. Denne magt er os kun fredeligt stemt, så længe den ikke selv mener at kunne overtage overherredømmet. Vore politikere og øvrige magthavere er fjender af folket.

Landets egne borgere må lide under bolig-mangel, ventelister til hospitalerne og alverdens besparelser, fordi vore kolonisatorer koster dyrt. Muhamedanerne er ikke stakkels forfulgte flygtninge (de rejser den halve jordklode rundt for at komme herop). Vor trivsel og vor velfærd er udelukkende skabt af kunnen og naturvidenskabelig metode, som er helt uforenelig med Muhameds forstenede samfundsideologi fra 600 tallets Arabiske ørken. Muhamedanerne tror, at de kan få

både vestverdenens goder og samtidig holde fast ved koranens ortodoksi. Som V.S. Naipaul skriver, er det ikke til at tro, at de både hader og forbander os ind i helvede og på samme tid på alle måder søger at få del i de goder, som vi vantro har skabt.

Hvis man studerer islams historie, vil man vide, at de også hjemme hos sig selv altid mest har lukreret på de vantro mindretals indsats – ligesom folk fra vesten i dag må rejse ned for at hente deres olie op. De kommer masende herop fra ulande, som ikke er fattige, fordi vi har udbyttet dem. Tværtimod har de i generationer snyllet på os og har trods vor massive hjælp ikke formået at komme op af sumpen. Men de er altså så heldige, at de har olie fra naturens hånd og en fanatisme om, at Islams kultur er alle andre lande så overlegen, at man gør ikke-muslimer den største tjeneste ved med alle til rådighed stående midler at gøre dem til Korantilbedere.

Disse koranskabte kulturtræk udgør en overmenneskementalitet, som de gerne vil "berige" os med.

Ud med muhamedanerne

Der er nu cirka 20 millioner muhamedanere i Europa, en gigantisk klods om benet, som vi hurtigst muligt med mindst mulig ulempe og omkostning må søge at få ud af vort område. Når vore dages samarbejdspolitikere taler så meget om internationale forpligtelser, vil man forhåbentlig huske, at den første forpligtelse for ens land er at sikre, at det ikke med magt og svig bliver genstand for fjendtlig overtagelse. Fremskridtspartiet er fremkommet med et ud i alle detaljer gennemarbejdet lovforslag om et muhamedanerfrit Danmark. Ikke engang en konstruktiv kritik til eventuel forbedring af lovforslaget er kommet fra de andre partier. Der er som så mange gange tidligere kun en mur af tavshed. Oven i købet kriminaliseres selve det livgivende: debatten om tilrettelæggelsen af fremtiden for vort land. På en plakat fra det danske justitsministeriums propagandakontor fra lige efter den tyske besættelse i 1940 blev befolkningen formanet, at man "skader Danmark", hvis man "virker udfordrende ved at deltage i unødvendige politiske samtaler", "bringer formodninger og rygter videre" eller "er taktløs overfor de tyske tropper". På samme måde kaldes folk i dag for landskadelige, hvis de vover at diskutere mu-

hamedanerkolonisatorenes fremfærd eller direkte kritiserer dem.

Grundloven lover borgerne arbejde og frihed. Det kan ikke opfyldes så længe muhamedanerne strømmer ind i landet. De kommer ikke som flygtninge men som kolonisatorer. De beslaglægger enorme ressourcer. Hvor meget de koster samfundet, kan ingen få at vide. De går forrest i boligkøen, mange unge studerende kan ikke få et sted at bo hverken i Århus eller i København. De fleste af muhamedanerne er ikke stakler men et privilegeret aristokrati, der som ingen anden gruppe i verdenshistorien har fået og fået uden at yde andet til gengæld end yderligere krav og et had uden lige, når kravene ikke opfyldes her og nu.

Valgkampen burde stå om, hvem der ville gennemføre en fjernelse af muhamedanerne. Det er forudsætningen for fortsat at kunne have et samfund, hvor grundloven gælder.

Men det er vigtigt at bemærke, at danskerne med en i historien ellers uset tålmodighed hidtil ved lovlige midler har søgt at hindre ødelæggelsen af deres land, og der er heller ikke tegn på, at nogen har tænkt på noget andet. Vi er engleagtigt tålmodige over for islamlobbyens beskyldninger om ekstremisme, racisme og fremmedhad, når vi protesterer over fremmedgørelsen og afrikaniseringen af hele bydele. Hvert år får et antal svarende til en større provinsby med udelukkende mellemøstlige eller afrikanske indbyggere lov til at slå sig ned i Danmark, med den dræning af statskassen og udtømmning af danskernes muligheder for et fredeligt samfund, som det medfører. Hvad det gælder om over for denne trussel er ikke, som Karen Jespersen tilsyneladende tror, at tale med muslimerne om det vigtige i at lære dansk, at lære om vort demokrati og retsstaten og vor arbejdsmoral. Det preller sporløst af på de tusinder af muhamedanere, der nu udgør en stat i staten, hvor man ikke behøver at lære dansk, fordi man kun omgås sine egne.

I den debat som foregår i medierne i dag indoktrineres folk til at mene, at det eneste saliggørende er et multietnisk samfund. Den, der mener noget andet, er racist.

Europas skæbneår

Europa står overfor den farligste trussel i hele vor historie. I Frankrig står muhamedanerne nu på landsplan for over 30% af fødslerne. I danske storbyer nærmer vi os et lignende niveau. Det bliver i de første tyve år af det 21. århundrede, at det afgøres, om selve befolkningsgrundlaget

for den vestlige civilisation skal gå tabt, om vi kan hævde os. Det var, da den romerske kejser gav statsborgerskab til alle fremmede folkegrupper i Rom, at riget gik under. Vi skal ikke gentage denne skæbnesvangre fejl. Vi skal lære af historien. Europas voldsomme historie er ikke forbi. Fremtidens historie vil ikke kun dreje sig om finansmarkeder og økonomi. Den vil dreje sig om territorier og ressourcer. I dag kan lande kun ekspandere på bekostning af andre. I Afrika taler de sorte nu åbenlyst om at smide de hvide ud. Der er masser af krige, epidemier og fattigdom. Men det er som at stikke hånden i en hvepsere at blande sig. Og spørgsmålet er, om det ikke skader mere end det gavner.

Danske politikeres opgave er at gavne danskerne i Danmark, og der er mange opgaver at tage fat på. Vi har ikke ressourcer til at ordne andre landes forhold. Og det er et spørgsmål, om vi overhovedet egner os til det.

Ikke fjendtlighed men ikke-indblanding må være vort kontinents politik over for en aggressiv fjendtlig omverden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. De herskende politikeres fremmedbegejstring skal ikke erstattes med et meningsløst fremmedhad, men med en konstruktiv optagethed og koncentration om at sikre vort eget land for vore efterkommere med den kultur, som for os indlysende er den bedste. Det behøver vi ikke retfærdiggøre for nogen som helst. Vi vil ikke besvare islams verdenserbringingsplan med en modsvarende imperialism, men blot forsvare vort eget område.

Hjemsendelse mulig

Hvad der var ganske indlysende, da grundloven blev skrevet: At Danmark selvfølgelig kun er danskernes hjem, at vi har førsteret og får særbehandling her, må igen sættes i højsædet. Hvis nogle internationale konventioner forhindrer det, må vi opsig dem. Den franske nationalfront kaldes i Europa racistisk og ekstremistisk, fordi den står for princippet "national præference", altså at fremmede i Frankrig ikke skal have samme støtte som indfødte. I hele den ikke-vestlige verden er der ingen tvivl: I Malaysia hersker "malaysisk præference", i Marokko "marrokansk præference", i Pakistan "pakistansk præference", og ingen kunne drømme om at antaste det. Tager Europa blot de svageste tilløb til noget lignende, protesterer FN og det totalitære flertal – kun overdøvet af vore politikere – i et moralistisk kor, der hårdnakket afviser at forsvare Europas interesser. Vi får at vide at et dansk

Danmark, et europæisk Europa er "umuligt", men mange ting i historien er blevet dømt umulige. Indtil de pludselig var den selvfølgelig realitet.

Der er ingen som helst rationel overvejelse bag standpunktet om, at returnering af muhamedanerne hos os skulle være umulig. Langt større folkeflytninger er foretaget med langt færre ressourcer end dem, vi råder over. Holdningen, at det skulle være umuligt, er udtryk for utilgivelig fatalisme og det, der er værre. Nemlig ligegyldighed over for vor kulturelle arv og vore efterkommeres skæbne. Først når de, der går i spidsen for en kamp, kalder dens mål umuligt, bliver det virkelig umuligt. Er en nok så lille flok urokkelig sikker på sin berettigelse og målets retfærdighed, vil det store flertal før eller senere føle tillid til den selvsikkerhed og svigte de halvhjertede og argumentløse politikere, der udelukkende ud fra taktiske overvejelser gør en dyd af den multi-kulturelle såkaldte "nødvendighed".

Antidemokratisk racismeparagraf

Den værste fjende herimod er danskernes angst for uden blusel at hævde egne standpunkter og tage konsekvensen af dem. Demokratiet er for længst invalideret af det brud på hele vort forfatningsgrundlag, som racismeparagraf-censuren i realiteten er. Vi kan endda vente yderligere i den retning via Europarådets verdensfjerne fantaster samt fra Beate Winklers og Uffe Østergårds overvågningscentre. I 1963 erklærede FNs generalforsamling, at alle former for racediskrimination skulle afskaffes, idet enhver doktrin om racemæssig overlegenhed er videnskabelig falsk, moralsk forkastelig og krænker fundamentale menneskerettigheder. Der var tale om racisme i snæver forstand, som det, der dengang havde været kendt i Tyskland, og som stadig var kendt i USA's sydstater og i Sydafrika. At kritik mere generelt af kulturtræk og af fremmede folkegruppers invasion af andre folks land skulle kriminaliseres, var der ikke lagt op til. Det var den såkaldte racisme-konvention fra 1965 i FN, der blev påskudt til vor racismeparagraf. Kritik af religioner var direkte undtaget fra forbudet mod diskrimination.

Om islam er en religion er tvivlsomt. Men så længe muhamedanerne selv forstår den som en tro, er det hyklerisk samtidig at ville søge beskyttelse under en paragraf, der blev indført for at beskytte undertrykte racegrupper. Muhamedanerne er ikke undertrykte. De udgør en særlig privilegeret gruppe i nutidens Europa og er en del af en større verdensmagt. Kun

USAs hellige krigere

ved at udvide definitionen af racediskrimination stærkt kan racismekonventionen tages til indtægt for de retssager, der i de senere år er kørt mod kritikere af islams fremtrængen. Da racismeparagraffen i 1971 var under behandling i folketinget blev det slået fast, at racismeparagraffen ikke skulle anvendes.

At der nu også er rejst sag mod Dansk Folkepartis Ungdom, blot fordi de har lavet en plakat, der advarer mod de konsekvenser, man kan frygte med islams invasion, viser hvor langt den politiske korrekthed er nået med at skævvride lovgivningen og indføre meningsdiktatur. At påstå, at en sådan argumentation forhåner eller nedværdiger muhamedanere udspringer af et overpositivt billede af islam, hvor man ikke tror på sandheden af de frygtelige ting, som hele Islams historie opviser. Det er fordi, man har nægtet at sætte sig ind i de tusinder sider af dokumentation, som kaster projektørlys på, hvilke fremtidsforhold vi kan frygte her i landet med den siden 1983 førte politik.

Kriminaliseringen af islamkritik ødelægger demokratiets og ytringsfrihedens kerneopgave; at muliggøre en debat mellem sådanne to opfattelser, så enhver uhindret kan bedømme, hvem de vil tro på. Der er gennemført rent meningsstyranni med ændringen af racismeparagraffen i 1995, hvorved Demokratiets egentlige styrke er krænket. Og dermed hele debatten om Danmarks fremtid, om faren ved det multikulturelle samfund, om diskussionen om de nødvendige løsninger.

Fædrelandskærligheden er den stærkeste følelse i mennesket. De, der står fast på dette kulturgrundlag, som er en forudsætning for grundlovens frihed, bliver ud-råbt som landets fjender, som en slags facister, selv om vi aldrig har truet nogen, men tværtimod selv er blevet truet gang på gang af antiracismens fremfusende tropper. At ville bevare et Danmark for danskerne kan aldrig være nogen forbrydelse, ligesom det er ret og rimeligt for tyrkerne at kæmpe for et tyrkisk Tyrkiet og pakistanerne for et pakistansk Pakistan. Vi er ikke racister, fordi vi vil være herrer i eget hus. Vi vil fortsætte med at kæmpe til vi har genvundet denne ret, og indtil grundlovens frihedsrettigheder atter gælder for alle danskere uanset politisk overbevisning.

Ytringsfriheden skal på ny være drivkraften.

Lad os fejre grundloven i dag med at være foregangsland for hele Europa ved at fjerne den alvorligste trussel, vor verdensdel nogensinde har været udsat for.

Lene Glistrup

Den russiske regerings officielle radiokanal "Voice of Russia World Service" har meddelt, at man etablerer en hurtig udrykningsstyrke på 1.700 mand til at imødegå den voksende trussel fra islamiske ekstremister. I Moskva finder man, at ingen af de tidligere Sovjet-republikker i Central-Asien er i stand til selv at nedkæmpe de militante muhamedanere.

Forhistorien går tilbage til 1960'erne, hvor den amerikanske efterretningstjeneste CIA begyndte at støtte fundamentalistiske islamske grupper. Efter Sovjets invasion af Afghanistan finansierede USA her dannelsen af islamske kampgrupper med en startinvestering på 3 milliarder dollars, og man accepterede kravet fra det fundamentalistiske islamske Pakistan om at ville administrere pengene gennem efterretningstjenesten ISI. Man valgte så at støtte de mest fundamentalistiske grupper og skabte bl.a. Taleban militsen. Det erklærede formål var at svække Sovjetunionen, som havde store mængder muslimer i det Central-Asiatiske område. Gennem de amerikanske stationer Radio Liberty og Radio Free Europe blev de islamske budskaber spredt. Men allerede dengang lød advarslerne om, at man skabte et monster.

Det menes også, at hensynet til olie-sheikerne i Mellemøsten har spillet ind. Her ønskede en arbejdssky overklasse, med et ufatteligt luksusforbrug, et strengere religiøst greb om befolkningerne både hjemme og i nabolandene, for at forhindre tilløb til social uro. Hvis man kunne dreje befolkningernes krav væk fra demokrati og ytringsfrihed og over mod sharia og endnu mere sharia, ville det styrke den herskende overklasse. Så i en række lande finansierede Saudi Arabien koranskoler, kaldet madrasser, hvor man lærte den hellige skrift udenad for at indføre muslimsk lov, sharia og dermed islamske stater.

Saudierne brugte også enorme summer på amerikanske våbensystemer, men et udueligt indfødt militær ville næppe være i stand til at bruge udstyret. Så man garanterede gerne olieforsyningerne til vesten, mod at man med CIA's hjælp fik bedre kontrol med befolkningerne.

USA og Pakistan etablerede i Afghanistan stribevis af lejre til at træne og bevæbne de hellige krigere – mujahedinerne, og i slutningen af 1984 begyndte tusinder af militante muslimer fra Mellemøsten at strømme til Afghanistan. De blev rekrutteret af Osama bin Laden, og

ud over træning i våbenbrug blev de udsat for politisk og religiøs indoktrinering. Det pakistanske ISI overvågede på vegne af CIA dannelsen af disse religiøst fanatiske kampstyrker. USA bidrog officielt med 6 milliarder dollars.

I "Decline of the West" af George Szamuely berettes, at Sovjets tilbagetrækning fra Afghanistan i 1989 imidlertid ikke førte til lukning af lejrene. Tværtimod fortsatte man med at rekruttere og træne til den ene jihad efter den anden, hvor USA kunne have en interesse i at skabe en opposition. Så man sendte hellige krigere til Xinjiang provinsen i Kina, til Daghestan, til Tjetjenien og til Bosnien.

På denne måde fremmede man fundamentaliseringen af en gruppe muslimske lande strækkende sig fra Den Persiske Golf til Balkan. Dette omfattede også Tyrkiet, Aserbajdsjan, Saudi Arabien og Kuwait. Albanien skulle trimmes til at kunne blive et NATO-brohoved i det østlige middelhavsområde på linie med Tyrkiet, når scenen skulle gøres klar til USAs indtrængen i det muslimske Central-Asien for at opnå bedre kontrol med olie- og gasrigdommene i området over mod det Kaspiske hav. Det gjaldt specielt landene Aserbajdsjan, Kasakhstan, Turkmenistan og Usbekistan, der alle karakteriseres som hårde diktaturer – med betydelige oliereserver.

I Bosnien skulle den første islamske republik i Europa etableres. USA opmuntrede regeringen i Sarajevo til ikke blot at rekruttere afghanerne, men også iranere. I maj 1991, næsten et år før krigen brød ud i Bosnien, rejste præsident Alija Izetbegovic på officielt besøg i Teheran. Han udtrykte ønsker om etablere forbindelse med Iran. Mullaherne var imponeret af Izetbegovic og så i ham "en muslim hvis parti er den stærkeste politiske organisation i Bosnien-Herzegovina, og som vil samle de jugoslaviske muslimer." I maj 1991 sendte iranerne 65 mujahedeen krigere til Bosnien, og iranerne åbnede træningslejre for terrorister i Bosnien i sommeren 1991. Siden dukkede libanesiske Hizbollah guerillaer op, og de kom under kommando af brigadegeneral Bakri Hassan Salili, chef for sikkerheds- og efterretningsstyrkerne i den sudanske hær. Da Taliban skød med raketter mod Afghanistans totusinde år gamle buddahstatuer "fordi de fornærmede islam", vågnede verdenssamfundet op i rædsel over,

hvad monsteret nu havde fundet på, og protesterne strømmede ind fra alle kanter, inklusive UNESCO. Derimod opdagede verdenspressen det ikke, da albanske muslimer gennem to år ødelagde næsten hundrede kristne kirker i Kosovo. Man plyndrede, nedbrændte bygningerne, og jævnedes ruinerne med spængstoffer. Dette skete med klosteret Den Hellige Treenighed fra det 14. århundrede, som indeholdt en værdifuld manuskriptsamling. Det samme overgik klosteret St. Mark af Korisa, som rummede et antikt bibliotek. Også klosteret Skt. Ærkeenglen Gabriel med en rig samling liturgiske skrifter fra det 14. århundrede blev jævnet med jorden. Og klostrene Skt. Uros og Skt. Ærkeengle i Gornje Nerodimlje delte den samme skæbne. Samtlige ødelæggelser skete medens området var under FN jurisdiktion og NATO beskyttelse, men fra UNESCO kom der ikke den spageste protest. Hykleriet var fuldendt.

Den påståede konflikt imellem USA og Taliban har altid været et røgslør. USA arbejder sammen med Saudi Arabien og Pakistan, hvor sidstnævnte styrer og finansierer Taliban med amerikanske penge.

Som det blev sagt af Selig Harrison fra Woodrow Wilson Centret i Washington under en konference i marts 2001, "Taliban er ikke bare rekrutter fra madraserne, de bliver finansieret af den pakistanske efterretningstjeneste ISI, og der er iøvrigt tætte forbindelser mellem CIA og det pakistanske ISI." USA forsøger heller ikke på at etablere effektive FN-sanktioner imod Taliban. Man har kun Sikkerhedsrådets resolution 1333, som pålægger våbenembargo over for Taliban, fordi man nægter at udlevere Osama bin Laden. Men det er en tandløs resolution uden sanktioner. Rusland står alene med ønsket om en effektiv resolution.

Så USA ser ud til at være tilfreds med, at det bare ser ud som om man prøver at stoppe Osama bin Laden. For han er ganske nyttig på sin nuværende plads, hvor han skaber vanskeligheder for kineserne, inderne og specielt for russerne, samtidig med at befolkningerne i oliestaterne fastholdes i et ultrakonservativt muslimsk jerngreb. Det eneste lille lyspunkt i denne uhyggelige udvikling er russernes initiativ med den anti-islamiske udrykningsstyrke.

Ole Gerstrøm

Bo Warming

Etnisk adskillelse nødvendig

Både som advokat og som politiker er Glistrup speciel ved, at han konsekvent søgte resultater og ikke fortaber sig i følelser, medlidenhed eller formaliteter.

"Om man kalder mig Messias eller djævel er underordnet, Jeg vil i folkettingen ved at udstille mig selv som værst tænkelig." (Glistrup 2001).

"Det afgørende er om man har god samvittighed. Tror de, at kætterne havde kuldegysninger, når de blev brændt på bålet i 30-årskrigen? De følte allersnarest stolthed." (Glistrup 7. februar 1971).

Muhamedanerloven er vigtigste resultat af hans kreativitet – lovforslaget kan næppe vedtages snart, men det er et fyrtårn at styre efter: Alle fra Mellemøsten skal udvises af DK (eller EU). Men Z har aldrig været et alt-eller-intet parti. Alle små skridt i fyrtårnets retning vil vi stemme for.

Se Israel juni 2001 – tyve døde og hundred lemlæstede, fordi man tillader bombe-kledte muslimer at dele bus med jøder.

Det er galskab ikke at gennemtvunge hurtigt opdeling af Palæstina-regionerne i jødefri og muhamedanerfri zoner. Med moderne elektronik kan det let ske, selv om bosættelser fordeler sig som pletter på et leopardskin. Der må ikke findes våben i muslim-zoner.

Ligesom når mikrobiologer skifter alt tøj, når de går ind og ud af laboratoriet, skal der være bombesikre sluser mellem jødefri og muhamedanerfri områder, men der ligger ingen foragt eller anden nedvurderende fordomsfuldhed eller undermenneske-tankegang i denne "apartheid" – kun forebyggelse af døds vold.

Vi er gået fra verdenskrigenes århundrede til borgerkrigenes, og det er holocaust-agtigt folkedrab at insistere på multietnisk eksperimenteren. At ofre uskyldige på humanismens alter er ikke bedre end primitives menneskeofringer. Mini-atombomben er opfundet, men kan afsløres i de video-overvågede robot- og fjernstyrede sluser, som skal passeres, når man går til Israel-zone fra Vestbred-zone.

En analog er AIDS-forebyggelse, hvor en kvindelig tysk sundhedsminister og Glistrup i 1987 foreslog, at smittebærere skal have en advarende tatovering på kønsorganerne.

Det svarer til, at der før et farligt vej-sving skal stå et advarselsskilt.

En netop begravet udenlandsk selvbe-drager har smittet en stribe kvinder, fordi hans mange HIV-positiv tests omdigtedes til "en ufarlig afart af virussen", som han ikke behøvede omtale for nogen af elskerinderne.

"Al magt til fantasien", er 68-revolutionens uhyggelige budskab, som nu kræver resultatsøgende modspil.

"Sindssyge" som HIV-mandens prægede, der tror på, at muslimer i hundredtusindvis er integrable.

Glistrups advokat-praksis før jordskredsvalget 1973 var Danmarks mest succesrige og overskudsgivende nogensinde – dumt at ignorere en politiker, der har vist han kan tænke og opnå gavnlige resultater, når ingen andre kan.

"Har du aldrig hørt, hvordan man argumenterer vedrørende Barsebäck eller pesticider i landbrugsvarer og så videre? Enhver tvivl skal komme det onde tilskade, og derfor gør det ikke så meget, om man kommer til at udvise 100.000 for mange. Vi er i forvejen for mange på den danske jord, så om vi kommer til at sende 3-4-500.000 for mange ud, det gør ikke noget. Det var værre, hvis vi kom til at sende for få ud." (Glistrup i EB 13. okt. 1999).

"Man bør ikke på Christiansborg blande sig i, hvordan folk hygger sig. Men man bør skabe bl.a. de økonomiske forudsætninger for, at folks hyggetilværelse bliver bedst mulig". (Glistrup 1972).

"...I kernen af klankulturen virker to arabiske identitets- og æresbegreber, *sharaf* og *erz*. Den første er den prestige, klanens mænd erhverver, og som kan øges eller reduceres. Den anden er kvindens anseelse, som er statisk og kun kan tabes. Hvis det sidste er tilfældet, risikerer hun at blive myrdet.

Et gennemgående træk er, at den mandlige ære kan forstærkes ved at ydmyge og udplyndre fremmede, og voldtægt af andre klaners kvinder virker prestigeforøgende for angriberen. Dette kom klart til udtryk i de krige, muslimer og kristne førte mod hinanden på Den Iberiske Halvø i middelalderen.

Dreng fra ikke-integrerede indvandrerfamilier betragter Danmark som en meget velstående, men frygtssom klan. De følger deres voldelige impulser, fordi de ikke udsættes for øjeblikkelig fysisk afstraffelse, fordi de har fået indpodet, at ikke-muslimer er urene væsener, der i massiv målestok hengiver sig til promiskuitet og stofmisbrug, og fordi de ikke opdrages til at følge de normer, der gælder i det omgivende samfund (...).

Hvordan ville medierne og politikerne reagere, hvis etniske danskere dagligt chikanerede og overfaldt muslimske indvandrere?"

Historiker Torben S. Hansen, Kbh.s Universitet, i Berl. Tid. 4/5 01.

Lidt om den danske folkekarakter

Vi har ikke behov for "berigelse" udefra. Vort eget folk rummer i forvejen en stor mangfoldighed, som det blot gælder om at fastholde.

*Af Johnny Lindholm Hansen
Mortensen*

Vil man forstå noget om dansk folkekarakter eller folkekarakter i det hele taget, er det ikke nok, at man blot tager en enkelt lille del af et folk eller en folkegruppe og søger at skildre den. Det vil give en lang række af tillægsord, som selvsagt alle passer på netop dette eller hint folk, som man har sat sig for at skildre. Men de vil efter al sandsynlighed også passe på 117 andre folk – og derved vil skildringen blive nyttesløs!

Vi kender alle karakterforskellene folkene imellem. Et eksempel kan fremdrages: Jyden støder på en sten, graver den fri og tænker »Det var en svær krabat den; den må kunne koste en god skilling.« Fynboen støder på den og siger »Nej, sikke dog en køn sten! Den vil pynte godt hjemme i haven.« Sjællænderen vil understøde, »Det var da en fæl karl!«, og skynde sig at dække stenen til, når han støder på den. Gennem dette korte eksempel drages disse tre folks karakter levende frem. På denne vis er der mange ting, som karakteriserer de forskellige folk, og det er en del af disse, jeg vil fremdrage i denne artikel.

I Danmark har vi særdeles klare folketyper. Dette bunder i, forklarer Thorkild Gravlund os, at vi så længe har boet og holdt fast på vor jord. Det samme folk har boet her siden den yngre stenalder eller før nyere forskning viser endda at vi er de direkte efterkommere af de jægere og samlere, der tog vores jomfruelige land i eje for godt 12.000 år siden efter istidens ophør.

Af store landsfolkgrupper kan nævnes: Jyder (med sønderjyderne til Ejderen, omfattende Angel), sjællandsfarer, fynboer, lollændere og falstringe, skåninge og bornholmere. Således får vi i alt seks hovedstammer (lollændere og falstringe sammenlægges til én – selvom de måske ikke selv ville billige det!).

Sjællændere og jyder

Disse to hovedstammer af folket danner den midte, hvorom de andre folk kredser sig. I trods står de sammen.

Skal man sætte det groft op, så står sjællænderen for flokken og jyden for individet. Ikke fordi alle jyder lever alene spredt ud over hele deres land. Men sjællænderne viser sig snarere som samlere og jyderne som grundlæggere – som ledere for den sjællandske samling.

Sjællænderne var det som først samlede vort rige. Kong Dan, som havde Videslev, drog til Jylland og jog sakserne ud og fik i gave derfor Jylland, så at hele riget var samlet.

Sjællændernes samlerlyst ses også af dette eksempel: En vogn eller en lille flok mennesker passerer en jyde og en sjællænder, som står og taler. Sjællænderen siger da: Ih, hvem er dog det? – hvorefter jyden svarer: Du kan vel nok se, at det er folk! Sjællænderen, ser vi, interesserer sig for andre mennesker, selvom de dybest set ikke vedrører ham selv, medens jyden kun er interesseret i sager, der direkte har noget med ham selv at gøre.

Fra denne sjællænderens nyfgenhed er følgende karaktertræk udsprungne: Den fornævnte samlertrang, at skrive historie(r) osv.

Historiekrivningen ses tidligst gennem Roskildekrøniken, Lejrekrøniken, Svend Ågesen (Aggesen) og selveste Sakse, som alle var sjællandske. Historiekrivningen kan også ses som et produkt af sjællænderens samlertrang: den giver noget fælles at samles om!

Men ligesom sjællænderne kan lide at være i flok, ynder jyderne det modsatte – det giver splittelse: Den danske hær var samlet til et stort slag. Efter nogen tid var der ingenting sket, og folkene blev urolige. Sjællænderne holdt fast på at blive, men jyderne derimod – de vendte sig og drog hjem. Dette har jyderne lige siden måttet høre ilde ord om fra sjællænderne. Men vi ser igen det samme, som vi så i forrige eksempel, at det får kun interesse, som kommer imod dem, ikke det som passerer eller går videre forbi dem.

Hjem på grund af maden drøg de jyder, og denne madglæde klinger igen i vor tid. I det følgende eksempel, som stammer fra en sønderjyde, er der heller ingen tvivl om, at »danser« vel mest sigter på jyder: Når en dansker kommer ind på et hotel, er det første han spørger efter, om de har no-

get godt at spise. Men når der kommer en tysker, så spørger han: »Hvor kan jeg gøre forretning«.

Men tilbage til hovedkarakteren. Sjællænderen interesserer sig for folk, hvor jyden er mere ensom og interesserer sig for naturen og det, som omgiver ham og kan give ham et afkast af nogen art (ikke nødvendigvis penge). En vis stridighed møder vi også hos jyden, som vi slet ikke kender hos sjællænderen. Det ligger derfor ligefrem: jyden – en udpræget ledertype og sjællænderen – vil hellere gøre noget i fællig, sammen med nogen. Sjællænderen har et vist behov for at dele ting med andre, medens jyden i større grad kan holde det for sig selv. I disse forhold må vel også søges årsagen til, at jyder gerne er kede af det, de ikke opnåede, medens sjællændere er tilfredse med det, de har – et krigersind higer efter det, der muligt kan nås.

Jydens store talent for at bøjle og lede udfoldede sig stort i førstningen af det 20. århundrede, hvor et utal af fri- og højskoler så dagens lys – her stod jyderne for en stor del. Folkene på egnen omkring Kalundborg kaldtes tidligere »kalundborg-jyder«, fordi så mange jyder havde bosat sig dær og mange af dem også åbnet friskole.

Det leder os hen på en anden ting, nemlig det at jyderne er gode til at stå fast! De har oprettet friskoler fra den ene ende af landet til den anden – og det har ikke altid været helt let. Hans Kristian Klausen overtog Aarby Friskole og kørte den videre. Midlerne var ikke mange, selvom man havde et lille mejeri ved siden af. Men få år efter overtagelsen døde Hr. Klausen af tæring, og hans kone Mette Kirstine overtog skolen og mødte troligt op hver morgen. Hun fik hjælp fra forskellige lærere, men hun var altid selv til stede! Det viser jydernes standhaftighed.

Ligesom sjællændere og jyder står over for hinanden, står de også med hinanden. I krig er sjællænderen god til at gå frem, men knap så god til at blive stående. På modsat vis forholder det sig med jyden, for han er nemlig god til at stå fast, som det også tidligere er antydnet. Men ingen af dem viger for hverandre; ment på den måde, at går sjællænderen frem, går jyden

også – bliver jyden stående, står sjællænderen ved hans side.

De stod også med hinanden dengang kong Dan fik Jylland lagt til Videslev og fik Danmark.

Det er på en eller anden måde som om, at deres modspil samtidig giver et vist samspil. Sjællænderen går frem, jyden bliver stående. Mod hinanden virker de sammen!

Sjællænderen er snaksalig. Han vil høre bynyt. Jyden har ord for at være »ung og åbenmundet«. Det er begge to glade for talen. Vel kan de begge være mutte og tillukkede, men i udgangspunktet er de begge glade for ordet. Sjællænderen nyder det som et værktøj til at opnå det, han ønsker: Bynyt, medens jyden dybere interesserer sig for selve sproget. Dette ordsprog kan vise det:

På jysk:

*Kærlighed det er ingen vilje,
den falder på et løg såvel som på en lilje.*

På sjællandsk:

*Kærlighed det er ingen vilje,
den falder på en lort såvel som på en lilje.*

Her ser vi ganske tydeligt, at sjællænderen ønsker, at alle skal fatte, hvad der tales om. Det er hans indgang til sproget, medens den jyske fremførelse kræver en anelse mere forståelse for ordene. Mere er der vel ikke at sige om det – ordene taler for sig selv.

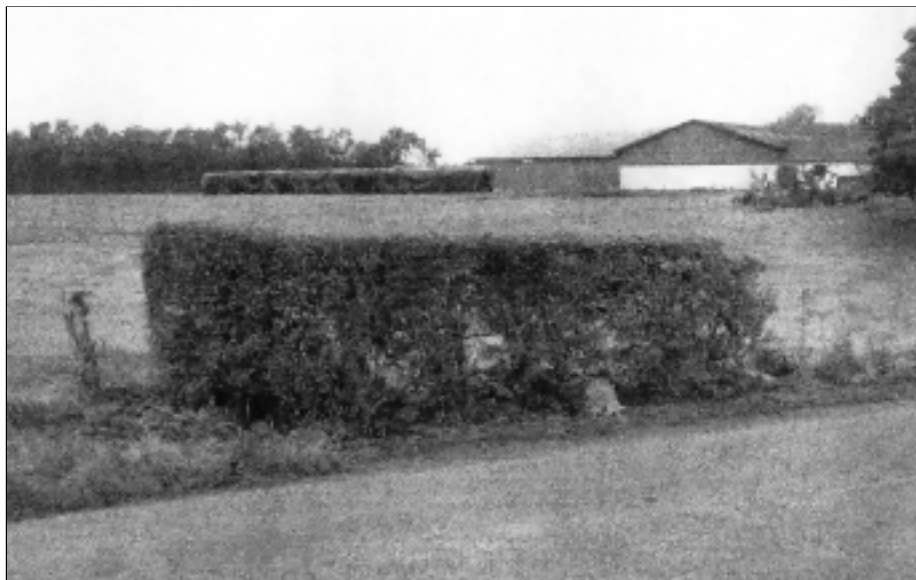
Så meget om sjællændere og jyder.

Fynboer

Mellem tvende sunde ligger øen Fyn. Et eget folk lever her, men hvor hører de egentlig til? Deler vi udfra gammel ret, falder de til jyderne, medens de efter sproget at dømmes snarest hører til sjællænderne. – Her må gammel hævding komme til sin ret, og det vil sige, at vi føjer dem til jyderne. Ikke fordi de er jyder derovre, men de lægger sig tættest op ad dem. Den gamle retsdeling støttes af folkekaraktren. Fynboerne længes mere efter jyder end efter sjællændere; aldeles som sjællænderne: de higer også mest efter jyderne.

Først vil jeg fremdrage det, som enhver skolepode vil kunne sige. Først og fremmest kender vi de fremragende gårde fra Fyn. Altid står de flotte – ligesom deres haver. Enhver fynsk have vil altid stå velklippet og ordnet.

Men det er ikke meget, vi kender til fynboerne fra historien. De er tavse i forhold til jyder og sjællændere. Jyden har et stridbart sind, og sjællænderen skriver derom. På en eller anden vis står fynbo-

Skilderi 1: Rest af markhegn udenfor Rynkeby v. Kerteminde.

erne helt uden for dette samspil, men alligevel passer de sammen med det.

I stil med sjællænderne har fynboerne en vis trang til samling. De gamle bylav minder derom, de som holdt sig i lang tid på den dejlige ø – eller holm.

På samme vis har de i lighed med jyderne et stridbart sind. Blot er det på en anden måde. Hvor jyden langsomt, men stædigt kæmper sig vej frem, ynder fynboen det eksplosive, pludselig at frembruse med sit. I den forbindelse kan fynboen Peder Pedersen nævnes, som en overgang var verdensmester i sprint – cykling. Denne sport viser godt, hvad der menes med det ovenfor udviklede: sprinterne skal til sidst i løbet eksplodere udi en kraftpræstation – det er fynboer.

Om fynboer talte general Bülow: Sjællænderne er de bedste til at gå på, jyderne er de bedste til at stå fast – men fynboerne er bedst til at gå til pigerne. – Fynboerne fester, hvor de andre strides (de slås sjældent på tværs af landsdelene, men strides gør de!). Fynboens trang til at strides er noget anderledes end jydens. Fynboen vil have det bedste. Han gør sit til det bedste. Han hegner sin jord smukt. Jeg var en gang på Fyn og vandrede langs en mindre vej ud fra byen. Et stykke ude – jeg havde mark på begge sider – var der en rest af et gammelt markhegn, som stadigt blev holdt, som var hele marken heget smukt. Men det falder igen tilbage på – det fynboen har bliver gjort til det bedste! Dette karaktertræk kender vi i ordsproget: Der er no' ve' alting å gøre.

Hvis man går til en fynbo, kan han godt være noget gnaven, men han kan også være det modsatte. Jydens ligeegyldighed eller sjællænderens imødekommenhed

kendes ikke rigtig – det afhænger af hans sindsstemning. Man kan gå direkte hen til ham, og så kan man sludre i god harmoni, men man kan derimod også komme hen og slet og ret tale forbi hinanden – hvis ikke fynboen er i stemning, går det ikke an.

Lollændere og Falstringe

De to øer, der ligger lige syd for Sjælland, kender vi som Lolland og Falster. I gængs tale kender vi dem vel nærmest som een: Lolland-Falster. Men for dem at se, er der et meget tydeligt skel gennem Guldborgsund. – Vandene deler!

Masser finder vi, hvori vi kender, at lollænder og falstring er lige, men ligeså forskellige er de også – de deler sig i lighederne!

Thorkild Gravlund siger, at Guldborgsund deler ligesom Storebælt – Falstringene hører til den sjællandske type, medens lollænderne vender sig mere mod vest. De har eksempelvis haft mere af gammelt bystyre og oldermandslav end, hvad der kendes fra Falster. Atter deler Storstrøm, idet falstringen er mindre lunerig end sjællænderen og lollænderen mindre stridbar end jyden. Lollænderens egen form for stridbarhed ses gennem hans ordkløveri. Anders Uhrskov giver os følgende morsomme historie: En sjællænder, en lollænder og en jyde var truffet sammen på Langå Station og var faldet i snak om deres fælles interesse: Jagten. Jyden sagde ingenting, sjællænderen snakkede op og ned af vægge om sine bedrifter, medens lollænderen var skeptisk. »Jeg var på jagt i går, og jeg skød en hare på 100 alen.« – »Det var da ellers ikke så kort en hare,« sagde lollænderen. »Nej, dit fjols, den sad ude på 100 alen med min gamle bøsse.« – »Så var det da godt, du

skød først.« – »Jeg mener, jeg skød den med min gamle bøsse på 100 alen.« – »Så kunne du jo lige så godt have slået med den«.

Vi ser heri en vis form for stridbarhed – men slet ikke jydens. Snarere en lidt vager type – striden for stridens skyld. Jyden holder sig helt, som vi også ser af eksemplet, ude af slige stridigheder, medens sjællænderen deltager, indtil han fatter, at lollænderen blot ønsker kiv – så er der tavshed.

Gravlund fortæller, at både lollænderen og falstringen i fællig er rationalistisk-materialistisk sindede, men de skiller sig ved det, at når falstringen går til politisk møde, går lollænderen hellere på skovtur.

Vi ser også dem begge som særligt stædige og stivnakkede. Gravlund fortæller, at engang, da de på Dansk Fiskeriforenings generalforsamling ikke kunne få den repræsentant, de ville have, ind i hovedbestyrelsen, optrådte de stive og hårdnakkede og stærke nok til at nægte at opstille nogen, så det måtte klare sig uden.

Denne stivnakkethed kan også vise sig i grumhed. Der skulle køres møg ud fra byen, og hvis ikke drengen kørte og holdt, så vognen stod godt for manden, der skulle læsse, så fik han klø – ethvert andet sted havde det været nok med en latter, så han kunne have følt sig ydmyget, men harmen står de folk fast på med deres stivnakkethed og giver lussingen.

Falstringen er nok den, der er værst til at drage skellet mellem de to stammer – lollænderen er vel nærmest ligeglad. På Falster deler man nemlig folk op i de gode, de onde og dem fra Lolland. Grunden til lollænderens ligegyldighed overfor dette skal vi vel nærmest søge i deres slægtskab med jyderne eller vestypen. Jyden er sig selv, medens sjællænderen er en del af flokken og må leve op til dette.

Skåninge

Det tabte land mod øst – Skåne med Halland og Bleking. De danner deres egen type, men lægger sig dog tæt op ad sjællænderen – og jyden med – uden dog at være som »to røde køer« med nogen af dem.

Skåningen er ikke nærig, men når det kommer til, at han skal give penge ud til et og andet, er han stejl. – Han vil selv vælge! Eksempelvis har han ikke noget imod at hjælpe med mad (noget der aldrig kunne falde fynboen ind) – skåningene skød madvarer sammen til Sven Grate under borgerkrigen, for ikke han skulle opgive kampen – det valgte de selv. De kunne også skrabe sammen, så at hæren kunne fødes, men at give penge til en skattefoged – nej! En skåning bosat på

Sjælland skulle engang over til Skåne, men da han fandt, at han skulle betale for visum, endte det med, at han ingen steder skulle – han ville ikke betale.

En vis ødelæggende færd kendes hos skåningene. Hvis en kirke synes utidssvarende rives den ned og en ny bygges; måske ved siden af, og ikke sjældent kan man stadig se resterne af den gamle kirke. Det ville aldrig kunne lade sig gøre andre steder i landet – foruden Bornholm som lægger sig tæt op ad Skåne.

Som oprørere kender vi dog måske bedst skåningene? I årene før Valdemars jordebog blev nedfælden, var der oprør. Hvorfor? På grund af at man ikke ville betale skat til en skattefoged? Skåningene ønsker ikke kongen som en lensmand, men som en gud, der skal ofres til. Måske er det det, der ligger i – som der nævnes i et gammelt skrift – at »Skjold er skåningenes gud«. Deres konge er deres gud.

Et »lille« oprør – i alle fald stiltiende – gjorde de også dengang Sven Estridsen kæmpede mod Harald Hårderåde i 1062. Det fortælles, at skåninge og sjællændere og andre øboer havde lagt deres flåder ind i Nisås munding, Halland, og havde tømret deres skibe sammen, så de kunne stå som en fast flok. Men om natten brød skåningene båndene og sejlede væk. Hvorfor? Ja, ingen kan sige det nu. Men måske de ikke nød fælliget, når de var nødet dertil, eller som Thorkild Gravlund siger: Skåningerne var større i lav end i flok. – så skal der ikke siges mere. Sikkert er det i alle fald, at det ikke var svig, de søgte ikke at svigte deres brødre, men de fulgte naturen i sig – de gik fra flokken til lavet.

Til Skåne knytter sig også to andre kystlande: Halland og Bleking. Halland ligger mod nord, og de folk kender vi bedst, om end det ikke er meget vi kender til dem.

De har ord for at være meget gæstevenlige, også selvom de skal give det sidste de har – selvom de i gave skal give det, som de selv har modtaget i gave. – Men denne store gæstevenlighed fører let til skuffelse, og den har de også. Der skal ikke meget til, før de føler sig skuffede. Denne gæstevenlighed bunder vel i en vis husmoderlig glæde – som altså skal være særlig hallandsk; Skåningen har i alle fald slet ikke denne evne, snarere tværtimod. To husmænd, en skåning og en sjællænder, havde fået hver en gris i sulekarret, fortælles det i Nordsjælland. Snart efter bar sjællænderen skinkerne til røgning og mødte på hjemvejen skåningen, der spurgte, hvor han kom fra. Ja, han havde været henne med skinkerne til røgning. Skal I itte ha røget skinkerne? – De er

røget gennem røghullet for længe siden! svarede skåningen. – Derigennem viser de sig som slette husholdere, som en modstilling til hallænderen.

Men vender vi os mod Bleking, må vi vende tilbage tomhændede. Vore kilder kan ikke hjælpe os ret væsentligt. Gravlund tager blekingboerne for lignende hallænderne: let sårbare, mindre arbejdsivrige, mere snildrige, uden den skånske bondetyng.

Bornholmere

Når jeg her vælger at skildre bornholmerne i et afsnit for sig, så er det ikke, fordi de er så skellige fra skåninge og de andre fra hinsiden, men fordi de er de eneste af de folk, som hører til vort nuværende landområde. Oveni er de også bedre skildret i vor folkemindelitteratur, så det er adskilligt lettere at fremdrage træk af deres karakter.

I dag ligger Bornholm som en afsides ø uden for alting – Østersøens perle kalder de sig selv, hvilket man også er tilbøjelig til at medgive dem. Men i Nordsjælland kalder man dem reserve-svenskere, hvilket menes nedsættende. Hvorfor er svært at svare på. Til gengæld har de – også i de samme egne – et gammelt ry for at være gæve i krig. Men måske under dette krigersind i gammel vikingearv, eller også bunder det i den evige kamp mod havet. Havet er stort, større end øen, og øboerne føler virkelig havet som en magt, hvilket de slet ikke gør eksempelvis på Sjælland. »Det er vel sandt, at landet (Bornholm) er stort, men så stort som havet e de ligodt ikke«. På Bornholm var det nemlig før i tiden almindeligt, at den førstefødte datter eller sidstfødte dreng skulle have gården, medens den førstefødte dreng skulle have en båd og sejl.

I lag med skåningen har de deres eget land – der skal ikke komme nogen fremmed at kræve skat. Ellekongen bor på øen, og han tåler ingen andre konger i sit land. Engang var rigskongen kommen til øen og drog fra Allinge mod Rønne, men herude mødte han ellekongen og sloges hæftigt med ham. På den anden side er bornholmerne også ligeså kongekære som skåningene. – Det fortælles, at disse havde Skjold – kongen – som gud. Det samme finder vi ikke hos bornholmerne, men følgende kan læses på en tavle, som nu hænger på Bornholms Museum i Rønne: »På 6. søndag efter trefoldighed den 25. juli 1824, har hans højhed prins Christian Frederich til Danmark bivånet gudstjenesten i Gudhjems kirke i dette vort stolestade, da højstamme, ved sin bortrejse herfra landet, opholdt sig i vor by.« Der er en snært af ærbødighed i dette

lille stykke – ikke fordi vi har at gøre med hofkryb, men ægte ærbødighed, fordi deres herre havde været der.

Ligesom øen er en fjeldø, der ligger direkte på grundfjeldet, så kender vi bornholmernes sind. Afstumpede virker de. Svarer med korte sætninger og siger ikke mere end højest nødvendig. En bekendt bornholmer – som jeg jævnligt møder i byen – viser også netop dette træk. Hun kan komme med en kommentar til et eller andet, og når jeg – for at fortsætte samtalen – giver hende ret i hendes observation og går videre med det, møder jeg blot tavshed –. Ikke nogen kritik af hende, for hun undgår på denne behændige måde meget af al det »snak«, som vi andre ikke altid er fri for. Denne afstumpethed giver

sig også udslag i »manglende« humor. De griner eller ler sjældent, og hvis de endelig gør det, er latteren tør og i alle fald ikke smittende.

I deres forhold til historien ligner de skåningene. Som i Skåne kan man på Bornholm finde kirkeruiner ret ved siden af en nyopført kirke. På samme vis har vi også kun deres sagn og folkeminder overleveret i sære brudstykker – som vi kun bag efter – delvis – kan sammensætte til et hele.

De ligner også skåningene i deres higen efter deres fædreland. Således kan vel næsten gisnes om, at Bornholm er folket fra Skåne af. – Jeg ved det ikke, men tanke er nær.

Så nåede jeg enden på rækken af danske folk. Hver deres særegne karakter teg-

ner de, men alligevel går båndene tilbage til sammenholdet. Omkring jyder og sjællændere kredser hele samspillet – de danser grunden i riget. De andre folk lægger sig i sammenslutning hertil – ikke mindre vigtige. For helheden er kun hel, hvis vi alle er der – kun dær er vi mennesker.

Kildefortegnelse

Anders Uhrskov: *Jydsk sind* (Det danske sind – bind III) 2. udg. 1965

Anders Uhrskov: *Dansk folkevid anden samling* (Det danske sind – bind VIII) 2. udg. 1968

Thorkild Gravlund: *Vi flokkes 1927*

Thorkild Gravlund: *Dansk folkekarakter* samlet udg. 1920

Thorkild Gravlund: *Sysselbogen 1931*

”Meningsmålinger” – holdningsdanneri og meningspåvirkning!

Danskerne lader sig ikke kommandere med. Derfor benytter the establish-ment sig af holdningspåvirkende åndeligt snigløb, blandt andet i form af politisk korrekte meningsmålinger.

Af Lars Peter Larsen

De utallige meningsmålinger, som ustandseligt udføres og offentliggøres herhjemme, er en særdeles vakkelvorn platform at hente sin viden og argumentation fra. Ofte er meningsmålingerne i strid med hinanden, ligesom man skal hæfte sig ved, at værdien helt afhænger af, om de adspurgte i det hele taget er i stand til at tage stilling til de fremsatte spørgsmål. Der gennemføres ofte undersøgelser om ting, som man må vurdere, at den almindelige borger ikke har en snebolds chance i helvede for at sætte sig grundigt ind i langtidskonsekvenserne af. Ydermere er flere af konklusionerne på meningsmålingerne så langt fra den virkelige verden, at den kritiske læser kun kan trække på smilebåndet.

En af de værste farcer angående disse målinger er det tilbagevendende medie-cirkus, hvad angår ”danskernes meninger om indvandrere”.

Den 28. januar 2001 kunne man på forsiden af ”Søndagsavisen” læse, at ”*Danskerne ønsker etniske venner*”. Efter denne noget overraskende overskrift kunne man i artiklen bl.a. læse:

”*Mange danskere går rundt med et uopfyldt ønske om et nærmere bekendtskab med en indvandrer eller en flygt-*

ning. Det viser en ny meningsmåling lavet af PLS Rambøll... Målingen viser at... tre ud af fire ønsker sig venner af udenlandsk oprindelse. 73 procent svarer nemlig ‘ja’ på PLS spørgsmålet: ‘Ønsker du at lære (flere) flygtninge/indvandrere at kende?’

Indenrigsminister Karen Jespersen var i anledning af det ”flotte” resultat blevet forelagt undersøgelsen og udtalte hertil, at det var en ”opmuntrende meningsmåling”.

Det opmuntrende skulle selvfølgelig ligge i, at vi danskere – ifølge undersøgelsen – nu også tilsyneladende slet ikke kunne vente med at slå vores døre op for ”vores” mange indvandrere, nu da porten til Danmark alligevel er slået ind.

Sigte: Holdningspåvirkning

Meningsmålingen har dog den svaghed, at den på ingen måde afspejler virkeligheden i dagens Danmark. For at se den behøver man såmænd ikke nogen bestilte meningsmålinger – man behøver blot at se ud af sit vindue for at konstatere, at der ikke er noget grundlag for yderligere venskab med de fremmede okkupanter, der for manges vedkommende kun har bidt i den hånd, der har været rakt dem.

Problematisk er det dog, at ”Søndagsavisen” er en gratisavis, der udkommer med et oplag på 1.579.192 eksemplarer, hvorved avisen selvfølgelig også når ud

til mange personer, der mere eller mindre ukritisk labber det forgiftede vand i sig.

En artikel som denne er da selvsagt også beregnet på netop denne modtagergruppe, som man ved at der er mulighed for at holdningspåvirke.

Denne holdningspåvirkning ser vi også i artikel fra ”Søndagsavisen”, der blev lagt ud på Internettet den 27. november 2000. Nu hedder overskriften ”*Ja til Multi-Danmark*”, og videre i teksten står der blandt andet: ”*Overraskende flertal for et multikulturelt samfund blandt vælgerne, viser ny meningsmåling. Danmark skal være et multikulturelt samfund. De befolkningsgrupper, der kommer til Danmark, skal have mulighed for – på lige fod med danskerne – at udøve deres kultur. Denne holdning har tilslutning hos et flertal af de danske vælgere. Det viser ny meningsmåling fra PLS Rambøll for Søndagsavisen.*”

Hvordan en sådan artikel/meningsmåling kan stemme overens med det, man hører, og dem, man taler med i dagligdagen om indvandringen i Danmark, må ligge hen i det uvisse.

Et faktum er dog, at også denne ”meningsmåling” er med til at holdningspåvirke den ukritiske læser, idet man senere hen i artiklen får at vide, at de personer, der ikke er for et multikulturelt sam-

fund, statistisk set er personer over 65 år med en husstandsindkomst på under 200.000 kr. Bang! – Der fik de gamle uudannede fattiglemmer endnu engang den åndelige-holdningspåvirknings-knorte-kæp oven i deres dumme hoveder!

Derimod afslører meningsmålingen, at man så sandelig ikke må lide af højdeskræk, når man går ind for et multikulturelt Danmark. Disse personer står nemlig på det allerøverste trin på den sociale rangstige, idet det statistisk drejer sig om personer mellem 18-25 år med teoretisk uddannelse, som sikrer dem en årsindkomst på 600.000-700.000 kr.

Det er altså ungt, smart og rigt at gå ind for et multikulturelt Danmark!

Beate Winkler endnu bedre

En næsten identisk opinionsmåling foretaget af "EU's Center for Observation af Racisme og Fremmedhad" – EUMC – blev den 26. januar 2001 offentliggjort i BT under overskriften "Flertal siger ja til multikulturelt Danmark". Nu viser det sig, at i modsætning til de sølle 49 procent af den danske befolkning, som Søndagsavisen kunne få mobiliseret til at sige "ja til multi-Danmark", kan det gode center blot to måneder senere få hele 66 procent af den danske befolkning til at sige ja til akkurat det samme spørgsmål!

Opinionsmålingen, der allerede her knager i sin troværdighed, virker i øvrigt bestilt hvad angår resultatet, idet en næsten identisk undersøgelse foretaget af EUMC blot få måneder forinden gav et næsten modstridende billede.

Men hvad er det så, at de mange gode mennesker med de rigtige og uangribelige holdninger siger ja til?

For det første må vi konkludere, at i virkelighedens verden er det mange gange sådan, at når man vælger noget til, må man ofte fravælge noget andet.

Hvis overskriften "Flertal siger ja til multikulturelt Danmark" skal stå til troende, ja så svarer det til, at man kan bruge undersøgelsen og tallene i forbindelse med en overskrift der lyder: "*Flertal siger ja til afgivelsen af den danske kultur arv for at fremme multietniseringen af Danmark*".

Selvfølgelig ville ingen mennesker tro på en sådan overskrift, ligesom kun en meget lille del af den danske befolkning ville svare "ja" til et sådant spørgsmål.

Hernæst er det vigtigt at gøre opmærksom på, at de spørgsmål, der bliver stillet til "Hr. og Fru Hakkebøf" til dels er hypotetisk hjernespinderi fra de forskellige meningsinstitutters side. Spørgsmålene hvad

angår indvanderne er baseret på uskyldige her og nu øjeblikssituationer, hvor indvanderne aldrig kommer til at fremstå negativt, og hvor svareren aldrig bliver stillet over for langtidskonsekvensen af sit afgivne standpunkt.

Spørgsmål a la carte

Lad os tage et par eksempler – igen fra "Søndagsavisens" meningsmålings-artikler. I artiklerne "Ja til de fremmede, bare der ikke kommer flere..." og "Danskernes tolerance stiger" (lagt ud på internettet henhv. 15. og 19. januar 2001) bliver den gode danske borger endnu engang udfriet af firmaet PLS Rambøll:

Vil det genere dig, hvis...

Den motorcykelbetjent, der stopper dig for at køre for stærkt, har flygtninge- eller indvandrerbaggrund?

På dette spørgsmål har 90 procent af de adspurgte bedsteborgere svaret "Nej".

Spørgsmålet kunne dog have været stillet langt mere i takt med tidens ånd: Ville det genere dig at selvsamme indvandrerbetjent, der stoppede dig, var kommet ind ved politiet grundet etatens nedsatte adgangskrav, hvor man bl.a. ikke mere behøver at stille med en ren straffeattest?

Svareren af spørgsmålet kunne også være blevet stillet over for langtidskonsekvensen af sit svar: Ville det genere dig, at den indvandrerbetjent, der stopper dine børn/børnebørn om 50 år, hvor danskerne øjensynligt vil være i mindretal i deres eget land, repræsenterer islamisk lov?

For at give spørgsmålet ekstra krydderi kunne det gode meningsmålingsfirma give eksempler på islamisk "lov og ret". Fx fra Jyllands-Posten 1. februar 2001, hvor man i artiklen "Håndafhugning før henrettelse" kan gyse over, hvordan man behandler vaneforbrydere i Yemen, ved først at piske dem offentligt – herefter får vedkommende hånden hugget af, for endelig at slutte festen med halshugning af det forpinte menneske.

Et andet eksempel lyder:

Ville det genere dig, hvis din søn eller datter ønskede at gifte sig med en flygtning eller indvandrer? Til det spørgsmål har 45 procent af de adspurgte svaret, at det "ikke vil genere dem".

Når man er færdig med at grine over, at "søn" er taget med i spørgsmålet, kunne det være på sin plads at få spørgsmålet stillet mere uddybende, såsom:

Ville det genere dig, at din datter ville giftes med en indvandrer, der krævede, at hun forinden konverterede til islam, og dermed praktisk talt fik hånd- og halsret over hende?

Svareren af spørgsmålet kunne også

her være blevet stillet over for langtidskonsekvensen af sit spørgsmål:

Ville det genere dig, at din datter, der var gift med en indvandrer, blev lokket med til det land, indvandrereren i sin tid "flygtede" fra, hvorefter du taber al kontakt med hende?

Og sådan fortsætter spørgerækken i én uendelighed: – Ville det genere dig, hvis dine børn/børnebørns religionslærer har flygtninge- eller indvandrerbaggrund? – Ville det genere dig, hvis dine nye naboer er flygtninge eller indvandrere? – Ville det genere...

Spørgsmål der tydeligvis er lavet til de få personer i Danmark, der endnu ikke har oplevet den kulturelle berigelse, der er blevet vort land til del.

Virkelighedens spørgsmål

Som den kritiske læser ydermere kan se, er spørgsmålene i holdningsundersøgelserne bevidst lavet så uskyldige, at de uundgåeligt vil falde ud til fordel for "Bonus Pater-indvandrereren", der optræder igen og igen i undersøgelserne.

Spørgsmålene sætter aldrig rigtig svareren i et større personligt dilemma. Han/hun bliver samtidig ved at svare politisk korrekt på spørgsmålene bekræftet i, at "jeg bestemte ikke er fuld af fordomme".

Tiden burde dog være moden til, at der blev stillet lidt mere intelligente og hverdagsagtige spørgsmål, eksempelvis:

"Du er en sen natte-time på vej hjem fra byen. På det næste gadehjørne – som du skal forbi – står en gruppe højroastede store drenge. Håber du nu, at det er indvandrere eller unge danske mænd, du skal passere?"

Eller det spørgsmål, der nødvendigvis må og skal stilles inden føje tid. Ikke kun fra et meningsmålingsfirma til en tilfældig borger – men fra alle kritiske borgere til deres folkevalgte politikere:

Synes du, at Danmark – med øjeblikkelig varsel – skal påbegynde repatrieringen af de indvandrere og deres efterkommere, der er kommet til landet indenfor de sidste 30 år?

Indtil dette spørgsmål bliver genudlagt fra politikerne til borgerne – og det skal det hvis vi ikke vil forgå som nation –, kan vi varme os ved, at de selvsamme journalister, der bringer den ene politisk korrekte meningsmåling efter den anden, ligger helt i bund når borgerne bliver spurgt: "Hvilken profession forekommer dig mest utroværdig?"

Det giver forhåbning til fremtiden at vide, at de fleste læsere forventer at blive fyldt med løgn, hver gang de åbner en avis!

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Diskrimination defineres af de fremmede

Københavns Politis Informationsafdeling har udgivet i en pjeces, der skal vejlede betjente i, hvordan de skal forholde sig i sager om "diskrimination" ved diskoteker o. lign. "Det er afgørende for en harmonisk samfundsudvikling, at integrationen af de etniske minoriteter sker på grundlag af samarbejde og under gensidig respekt", hedder det først i pjecen.

Snart opdager man, at dette er mildt sagt: Fremmede med sarte følelser får tilsyneladende lov til helt at styre spillet gang. "Af hensyn til den afviste følelser er det vigtigt, at man viser, at anmeldelsen tages alvorligt – også i de situationer, hvor en sag er vanskelig at bevise", hedder det blandt andet. Nye kolossale arbejdsbyrder hober sig op for politiet i form af næsten umulige bevisforhold og utaknemmelige emsige klager og pressionsgrupper (DRC osv.). Som pjecen konkluderer: "Det kan være vanskeligt at afgøre, om motivet til en forbrydelse er racistisk.

Selv om politiet ikke selv umiddelbart skønner, at motivet er racistisk, behandles det alligevel som sådant, såfremt offeret eller andre med tilknytning til den etniske minoritetsgruppe er af den opfattelse.

Det afgørende er, at det er selve opfattelsen af at have været genstand for racistisk motiveret kriminalitet, der skaber utryghed, og dermed udgør det et selvstændigt politimæssigt problem."

Boligmangel – for danskere

Efter at Tina Søgaard Hansen blev smidt ud af sin mand, har hun og hendes lille datter ikke haft noget sted at bo. De er flyttet rundt blandt familie og venner, for tiden bor de hos en veninde. Tina Søgaard Hansen har søgt i alle kommuner i København og omegn, og alle steder er hun blot blevet henvist til et herberg. "Jeg er godt klar over, at jeg langt fra er den eneste med boligproblemer, men jeg har svært ved at forstå, at kommunen gør så lidt for at hjælpe folk i nød", udtalte hun til Vanløse Bladet 19/6 01.

Hun skulle bare være kommet fra udlandet iklædt tørklæde, så havde alle myndigheder stået på hovedet for at servicere hende!

Serie-knivstikker skal blive

Det bliver stadig vanskeligere at forstå domstolens praksis i udvisningssager, hvor navnlig de højere retsinstanser gang på gang lader selv de groveste forbrydere blandt de fremmede slippe for udvisning af landet.

Nylig lod Landsretten en ung indisk mand slippe for udvisning og nedsatte endda frihedsstraffen, skønt han nytårsnat på Frederiksberggade i København først stak en anden ung mand i ryggen med en kniv og derefter på Gammeltorv forsøgte at stikke en anden mand i brystet.

Man spørger sig selv, hvad danskerne egentlig har gjort, siden de skal tåle, at sådanne forbrydere skal have lov til at færdes iblandt dem. Megen tillid til, at domstolene vil søge at beskytte dem og ikke forbryderne, bliver der næppe tilbage.

(Kilde: Jyll.-Post. Kbh. 1/6 01).

S.D.

Over det hele

Hvor mange fremmede nu og fremover?

Næsten ingen fremmede rejser hjem igen (100-200 pr. år). Så der er netto kun tale om en stadig forøgelse af antallet af fremmede i Danmark. De føder 3-4 gange flere børn end danskerne, alene antallet af fremmedfødsler (fejlkorrigeret, selvfølgelig) i Danmark er omkring 20.000 pr. år.

Man har officielt planlagt med i alt 9.000 godkendte asylanter i år 2001. Erfaringen viser at familiesammenføringerne, der automatisk gives ret til, fører til cirka dobbelt så mange fremmede indtrængere. Dvs. 9.000 plus 18.000 lig med 27.000.

Nu er der bare det, at antallet af tildelte statsborgerskaber forventes at blive 30.000 (inklusive børnene) i 2001, og dette antal trækkes jo ud af befolkningstabellen over de fremmede. "Ja, så er der i virkeligheden 3.000 færre fremmede, hver gang der kommer 27.000 flere."

Så føder de fremmede ca. 20.000 børn her i landet.

En forøgelse på ca. 47.000 fremmede med fast ophold?

Når alle disse og endog mange flere korrektioner laves fuldt korrekt og forsigtigt, så er der i dag mellem 500.000 og

750.000 fremmede i Danmark. Ingen ved præcis hvor mange.

Fremmede har vi ved denne opgørelse valgt at sige stammer fra områder uden for Vesteuropa, Norden og Nordamerika.

Nu har EU og FN lagt op til (forlængst meddelt af EURO-STAT), at indvandringen til Europa skal øges gradvist med indtil en faktor 12 frem til år 2024. Dette såkaldte EU-tiltag kunne der selvsagt ikke tages højde for.

Fortsætter udviklingen imidlertid som nu, kan vi sige noget mere præcist. Dette er dog også en tilsnigelse, fordi med flere fremmede i landet vokser sammenføringerne eksponentielt – den berømte "snobbold-effekt". Vi kan dog sige, at udviklingen mindst vil tage sig ud som følger, afhængigt af, hvor mange du vælger at tro på, der er her nu.

Der anvendes en helt almindelig annuitets-opsparingsmodel, der er ganske fin til formålet, når det drejer sig om kortede åremål, hvor aldersfordelingen kan forudsættes nogenlunde konstant:

År	Alternativ I	Alternativ II
2002	500.000	750.000
2002	547.000	807.000
2003	595.880	866.280
2004	646.715	927.931
2005	699.584	992.048
2006	754.567	1.058.730
2007	811.750	1.128.080
2008	871.220	1.200.202
2009	933.069	1.275.211
2010	997.391	1.353.219
2011	1.064.287	1.434.348
2012	1.133.859	1.518.722
2013	1.206.213	1.606.471
2014	1.281.461	1.697.729

Tabelanmærkninger:

Herboende fremmedes nettotilvækst via fødsler her i landet pr. år 4%, nettotilvækst via asylant-status pr. år: 9.000, nettotilvækst via familiesammenføringer pr. år 18.000

Længere prognoser er i grunden uden nogen virkelig mening. Man skal tage i betragtning, at den danske befolkning fortsat går stærkt tilbage, fordi der kun fødes 1,3-1,4 barn pr. dansk kvinde, og emigrationen væk fra Danmark af helt unge, kvalificerede mennesker stiger hele tiden.

(Kilde: cand. oecon. Ebbe Vig, Information om Danmark, www.united-bluff.com/udlsi.html).

Dagligdag under Besættelsen

Nydanske villarøverier fortsætter

Frederiksberg: For fjerde gang på kun få måneder trængte røvere ind i velhavere private hjem i Storkøbenhavn og begik røveri. De overmandede både en kvindelig gæst og husets 48 årige familiefar, som blev bagbundet med tape, tvunget til at sætte sig på gulvet og truet med to foldeknive. Smykker for 100.000 kr. blev stjålet. (Ekstra Bladet (EB) 100101).

Ifølge EB vurderes gerningsmændene i alle fire tilfælde at være nydanskere, men de er stadig på fri fod. Det bliver uhyggeligt dyrt, når det efterhånden bliver tvungende nødvendigt at omdanne alle huse i nydanske byer til skinbarlige fæstninger, som man kender det i det multietniske paradisi USA!

Muslimere angreb brandfolk

Århus: Anonyme anmeldere har den senere tid tilkaldt brand- og politifolk til Gellerup-planen for derefter at angribe dem. – Lørdag aften blev brandvæsenet kaldt til en brand i noget pap i en opgang. Da brandfolkene ankom, bombarderede seks otte unge dem med sten og eksploderende fyrværkeri. »Der tegner sig et mønster, hvor kendte grupper af medløbere deltager på helt ned til 12-13 år«, siger vagthavende hos politiet. (Århus Stiftstidende 140101).

Muslimere angriber togpersonale

Nordsjælland: Togpersonalet er udsat for ballade og trusler i de sene aften- og nattetimer. Nakkepuderne ryger rundt og de tænder for skumslukkerne. »Jeg hører mange gange: »Bare vent, til jeg ser dig uden uniform«. Det nye er, at grupper af unge er begyndt at vente på perronen. Det skete for nylig for en kollega, som blev overfaldet på Kokkedal Station. Men det værste er næsten truslerne. De siger, at de vil slå vore børn ihjel. Da jeg begyndte som togfører, var det en fordel for mig, at jeg var kvinde. Sådan er det ikke længere. nu er det nærmest en ulempe, specielt over for unge med fremmed baggrund,« siger den kvindelige togfører. (JP Kbhvn. 220101).

De muslimske besættelsestropper bekæmper alle i offentlige hverv – især uniformerede og især kvinder. De har ingen skrubler, for i Allahs navn har de pligt til at bekæmpe enhver verdslig stat og utilslørede kvinder, der fører sig frem.

Centervagter får skudsikre veste

Århus: Problemerne i Gellerup er nu så store, at sikkerhedsvagterne i indkøbscenteret City Vest skal gå med skudsikre veste. Listen over voldelige overgreb, konfiskerede våben og trusler med kanyler er nu alenlang. I fredags blev en vagt gennembanket af en gruppe unge med udenlandsk baggrund, han blev sparket flere gange i skridtet. (Jyllands Posten (JP) 160101).

I foregangslandet USA er der sluser med vagter ved indkøbscentrene, så man kan afvise nyamerikanske bander. Men vi plejer at være ti år efter USA.

Forgæves indsats mod tvangsgifttermål

Danmark: Det vil aldrig lykkes Udlændingestyrelsen at afvise et større antal familiesammenføringer med henvisning til, at der er tale om et tvangsægteskab. Det vurderer forretningsfører Torben Sverdrup fra IndSam. På den ene side får IndSam årligt 100 henvendelser fra unge indvandrepiger, som søger hjælp og rådgivning, fordi de ikke vil giftes med den mand, familien har valgt til dem.

På den anden side har Udlændingestyrelsen på et halvt år kun afvist én familiesammenføring med henvisning til de nye regler. Ifølge Sverdrup tør pigerne ikke fortælle myndighederne, at de er imod ægteskabet. Man har ligefrem talt med piger, der er blevet truet med en pistol! (JP 190101)

Og således bliver danskerne i al evighed taget ved næsen af den muslimske tvangsreligion.

»Jeg har da giftet mange herinde på kontoret, hvor jeg så senere erfarer, at det er gået i stykker. For ikke så lang tid havde jeg en ung pige, der skældte ud over, ' at nu havde hendes far praktet hende en "dadelplukker" på, som ikke forstod et pluk dansk '. Det er jo tosset, og det værste er, at de ikke respekterer os danskere og det land de er kommet til« (Afskedsinterview med borgmester Per Madsen, Ishøj i JP Kbhvn. 020101).

Stort slagsmål på asylcenter

Roskilde: Otte mænd er anholdt og fire såret efter et større slagsmål med jernstænger og knive på Avnstrup Asylcenter. 30 politifolk skulle der til at standse slagsmålet, der ifølge politiet drejede sig om, hvem der skal lede det kriminelle miljø på asylcenteret, der huser 700. (DR TextTV 200101).

Det bliver en sensation, hvis man nogensinde kan fremvise en politisk forfulgt fra et asylcenter. Efterhånden er det gået op for 60 pct. af danskerne, at det drejer sig om

velfærdsflygtninge, og flertallet af danskerne ønsker ikke mer berigelse. – Ifølge Ekstra Bladet (230101) søger mange asylalene på grund af lommepengene fra den danske stat – pengene sendes hjem til familien. Mange ved, de ikke har en chance for at få asyl, men det er dejligt at være i Danmark i ansøgningstiden - på statens regning – forlænget ved at sagen ankes af en advokat. Desuden har alle ansøgere ret til gratis medicinsk behandling og gratis briller.

Stadig mere vold på asylcentre

Danmark: Antallet af episoder med vold, slagsmål og trusler er steget kraftigt på de 53 danske asylcentre. Alene i årets 1. kvartal var der seks sigtelser på asylcentre for drabs-forsøg. (Politiken 110601).

Jamen er de da netop ikke flygtet fra tortur og mord?

Asylsøgere hærger Lyngbys butikker

København: Lyngby politi vil nu forstærke indsatsen mod kriminelle asylansøgere fra Sandholmlejren. Politiet indrømmer overfor Ritzaus Bureau, at det har undervurderet, hvor hårdt det går ud over Lyngbys butikker, at alle kriminelle asylansøgere sendes til Sandholm-lejren. (Ritzau 200101)

Når de kommende nydanskere sender deres lomme penge (1900 kr.) hjem til familien, kan man vel ikke fortænke de forhuttede forfulgte i at tage for sig.

Brændte asylcenter af

Holbæk: Dom i hotelstrid: Udlændingestyrelsen skal betale 638.000 kr. til ejerne af hotellet i Vipperød. Det oprindelige krav lød på tre millioner kroner til udbedring af skader, som asylansøgerne havde begået.

Som tak for landets gæstfrihed var store dele af installationerne stjålet eller knust, stikkontakter revet ud, bestik sendt til udlandet; til sidst blev hele den ene hotel-længes tag brændt af efter mildt sagt ufor-sigtig omgang med en friture-koger. Nå - sidstnævnte var jo blot en forsikrings-sag....

Bevogtes for 320.000 kr. om måneden

København: Så meget koster det at give kriminel muslimsk asylansøger i Sandholmlejren to bodyguards døgnet rundt. »Vi har nogle, som har været i denne onde cirkel i årevis«, konstaterer Jørgen Chemnitz. (EB 310101).

Næsten fire millioner kr. årligt og han er ikke den eneste! Mon ikke det bliver dy-

rere at udskifte den danske befolkning, end samarbejdsregeringen havde kalkuleret med! Men en befolkningsforbedring må vel koste det, den skal!

Vold og røveri sætter rekord

Danmark: Volden stiger kraftigt, viser politiets nyeste tal. I fjor steg tilfældene af den grove vold med 12,5 pct. i forhold til året før. Med 1205 anmeldelser om grov vold har tallet aldrig været højere. Antallet af røverier er også steget – med 13,5 pct.

I København har man især oplevet en stor stigning i flokrøverier, og derfor vil politiet nu gå målrettet efter personer i gadebandemiljøet. (DR TextTV 200101) *Ja, og det medfører ifølge formanden for Københavns Politiforening, Henrik Blandbjerg, at Københavns Politi nu vakler: »Med ståt dalende personalet vil en ekstra indsats mod gadebander ske på bekostning af andre tiltag. Er befolkningen indforstået med, at andre områder som nærpolitiet eller den effektive efterforskning nedprioriteres. Er det hvad befolkningen vil?»*

15-årig tæt på at blive drabsmand

Nykøbing Falster: Gerningsmanden stillede sig foran en 46-årig mand og spurgte provokerende, om han »havde nogen problemer«. »Nej, lad os være venner,« svarede den 46-årige mand, hvorefter den unge tog fat om hans nakke, trak en kniv og gav ham et ti centimeter langt snitsår på højre side og var blot to millimeter fra at ramme halspulsåren. Drengen er født i Danmark, men af anden etnisk oprindelse. (JP 220101).

Jo, den 46-årige havde det problem, at han var en vantro gammeldansker, der forsøgte at blive venner med besættelsesmagten. Resultatet var, at han nær var blevet halalslagt.

Nydanskere straffer vidner

Ikke nævnt by: En 17-årig dreng har lært, hvad det koster at vidne mod et medlem af en bande andengenerationsindvandrere. Hans mors bil er brændt, hans ven er blevet truet, og han selv er blevet forfulgt af tre bandemedlemmer. Han blev overfaldet i en kælder og frarøvet værdier for 21.000 kr. (BT010201).

Forståeligt nok turde han ikke vidne i sagen om vidnetruslen! Iøvrigt var der tale om trediegenera.. osv.

Mand i livsfare efter nydansk overfald

København: Ved et tilsyneladende helt umotiveret overfald blev en 33-årig mand stukket ned i Berggrensgade på Østerbro. Et af knivstikkene gik gennem ryggen og

punkterede den ene lunge, og den 33-årige var i livsfare. Gerningsmændene beskrives som nydanske. (JP 180201).

Egentlig beskrevs de i JP som udlændinge, men for at undgå tiltale for racisme fra Rådet for Etnisk ligestilling, er denne rubrik i »Danskeren« nu også gået over til den mere politisk korrekte form: Nydansker, nydansk udseende, talte nydansk (ordet gebrokkent er en fornærmelse!), nydanske bander o.s.v. I Norge er man ligeledes begyndt at bruge betegnelsen: Nynordmænd og Nynordkvinder ... Og i New Zealand: Newnewzealanders!

Gaderøvere fylder fængslerne

København: 134 unge mellem 15 og 18 år blev fremstillet for en dommer. Det er en stigning på 25 pct. 112 blev varetægtsfængslet, og langt de fleste var udlændinge: Mere end to trediedele, mens de kun udgør 25 pct. af befolkningen i samme aldersgruppe i København. (JP Kbhvn. 010201).

Oversigten viser, at de kommer fra muslimske lande. En fjerdedel af de 15-18-årige københavnere tilhører altså nu den nydanske efterslægt, der skal skabe og forme fremtiden for landets hovedstad. Allah er stor!

– og de fylder institutionerne

Vestsjællands Amt: At det i vid udstrækning er andengenerationsindvandrere, der har stået bag den grove ungdomskriminalitet, afspejler sig også i sammensætningen af de unge anbragte på Bakkegården. Her er fem ud af seks unge, der er anbragt i øjeblikket, af anden etnisk baggrund end dansk. (Socialpædagogen 220101).

Pædagogerne mener i bladet, at det tager tre år at "resocialisere" de unge.... Sikker – og når de så er kommet ud og har "lavet noget uhensigtsmæssigt" igen, så skal de lige have tre år til. Godhedsindustrien er et af de mest ekspanderende erhverv i Danmark for tiden. Og man har endda kun investeret i en enkelt annonce på nettet for at tiltrække "flygtninge". Det må kaldes management af højeste karat!

Truet med kuglepen i øjet og voldtaget

Jyderup: En 38-årig kvinde blev voldtaget i en bil ved svømmehallen. Gerningsmanden, en 50-årig nydansker, truede med at stikke en kuglepen i øjet på kvinden, hvorefter han gennemførte en fuldbyrdet voldtægt mod hende. (Holbæk Amts Venstreblad (HAV) 050201).

»Danskeren« har modtaget snesevis af udklip fra lokalaviser om andre nydanske voldtægter fra perioden, men pladsen til-

lader ikke at bringe dem.

Mio.-snyd med mobiltelefoner

Ringsted: Et "lån" af 20 mobiltelefoner hos Telia i Ringsted og efterfølgende opkald for knap 1 mio. kr. – som aldrig blev betalt – har i Østre Landsret kostet en 36-årig nydansker fem måneders fængsel. (JP 130201).

Teleselskaberne burde prøve at sammen-tælle deres tab ved handel med nydanskere og overveje kun at sælge dem tale-tidskort.

Besættelsesmagten vokser hurtigt

Danmark: Antallet af indvandrere og deres efterkommere var per 1. januar 2001 395.947. Det svarer til 7,4 pct. (stigning på 4,7 pct. i forhold til forrige år) af den samlede befolkning. Hertil kommer 258.630 udenlandske statsborgere (HAV 180201).

Men sidstnævnte tal falder, fordi disse nydanskere søger dansk statsborgerskab, så de ikke bliver sendt hjem ved kriminalitet.

Under den tyske besættelse havde værnemagten 21 divisioner i landet, iberegnet flåde- og luftvåbenpersonel. Nu har den muslimske besættelsesmagt ikke mindre end 40 divisioner i landet!!! – heraf flere bataljoner af elite kamptropper (nu kaldet gadebander). Tyskerne havde ingen egentlige SS-elitekampdivisioner i Danmark. Men nu er »Gott mit uns« på bæltspænderne udskiftet med »Allah Akbar!«

Hvornår vågner Danmark op eller blot de fortvivlende få enkelte frihedskæmpere, der også under forrige besættelse stod ret så alene – som nu: forfulgt af stikkere, radikale fremmed-beundrere og medløbere af samfundets værste intellektuelle skuffe.

Radikale strides om muslimer

Christiansborg: Baggrunden for striden er spørgsmålet om, hvorvidt medlemmer af den muslimske organisation Minhajul-Quran, der har som mål, at nationer skal bygge på islams love, kan stille op for Det Radikale Venstre. (JP 220501)

Det er det ideelle parti for muslimer: Ordet Radikal betyder yderliggående, og de radikale indførte dødsstraf efter forrige besættelse - endda med tilbagevirkende kraft. Det til trods for, at de selv havde vist beundring for og samarbejdet med nazisterne. Mariallah Jelve kan se for sig et potentiale på 1/2 mio. vælgere.

Pigeflirt endte i nydansk knivstikkeri

København: Tre svenskeres uskyldige flirt på Strøget med to danske piger var uhyggelig tæt ved at ende i mord. To unge

nydanskere mente, at de havde første-
ret til pigerne og derfor stak de to af sven-
skerne ned. Den ene fik lårpulsåren skåret
over, så han næsten forblødte.

*Når nydanskerne har første-
ret til boliger og tager broderparten af de offentlige
ydelse, må samarbejdsregeringens næste
skridt være første-
ret til danske piger. Husk
på, at de ikke må gifte sig med deres egne
piger, som er lovet bort til deres fætter fra
Langbortistan for klækkelig medgift.*

Kvinde bagbundet og slået under røveri

Frederikssund: En kvindelig ansat i et
Aldi-supermarked blev bagbundet til en
stol med tape på arme og ben. Under
røveriet slog gerningsmanden kvinden
over munden. Kvinden har fortalt, at man-
den så sydlandsk ud. (Ritzau 050201).

*Nydanskerne kan bare det med voldelige
røvier. »Danskeren« har i hundrevis
af eksempler herpå blot et år tilbage og
kunne fylde hvert eneste blad helt med
disse uhyggelige overgreb mod civilbe-
folkningen.*

Muslim beklager, at de ikke må slå danske kvinder

København: I forbindelse med de danske
feministers demonstration i Odense 29.
april 2001 mod muslimsk kvindeunder-
trykkelse havde DR1 i udsendelsen 19-di-
rekte i dagene forud fået en række musli-
mer til at ringe ind og fortælle om deres
kvindesyn. Ingen af dem svarede direkte
på spørgsmålet. Den sidste i rækken var
dog forbavsende ærlig:

Ali Mohammed: »Jeg synes, at danske
kvinder skal opføre sig mere normalt
overfor os fremmedarbejdere. De kalder
os perkere, når vi går på gaden, så bliver
vi nødt til at forulempe igen!«

Intervieweren: »I bliver nødt til at foru-
lempe igen!? Er det en måde at løse kon-
flikter på?!«

Ali: »Hvordan skal vi forsvare os over for
dem? Vi må jo ikke slå dem, så bliver vi
smidt i fængslet.«

Int.: »Du synes at det er i orden at begå
vold eller voldtægt overfor kvinder, fordi
du føler dig diskrimineret! - eller hvordan
skal jeg forså det?«

Ali: »Øh - Æh, nej, men øh - må jeg sige
en ting?: F.T.W.! - Fuck the World!«. Klik!
(DR1250401)

*Så slap katten altså ud af sækken! Fore-
ningen opbevarer kopi af samtalen, måtte
nogen tvivle på rigtigheden!*

Flere asylsager efter Schengen

Grænsepolitiet fanger kun halvt så mange grænseoverløbere som før, og det betyder, at flere asylsøgere melder sig i København. Flere og mere besværlige asylsager, sådan ser det ud tre måneder efter, at Danmark trådte ind i Schengen-samarbejdet og fjernede grænsebommene, skriver Politiken 11. juni 2001.

Verden Rundt

Storbritannien

Enlig sandsiger

Parlamentsmedlem for de konservative John Townend udtalte den 16. marts på et lokalt møde, at "indvandringen undergraver det britiske samfund (...). Dette etnisk homogene britiske samfund er blevet alvorligt undermineret af den massive indvandring, der har fundet sted siden Anden Verdenskrig... Mange af dem kommer fra samfund, hvor vold er hverdag, og hvor vore traditioner om frihed, ret, ytringsfrihed, tolerance og respekt for lovene er fremmede. Det er uundgåeligt at kriminalitetsraten stiger i de bydele, de lever i... Vi vil bukke under for vægten af deres masse, og vort land, som vi kender det, vil blive ødelagt."

Mange konservative partifæller, herunder formand William Hague, ønskede derefter, at Townend blev smidt ud af det konservative parti, hvis han ytrede sig igen, idet hans udtalelser var "totalt uacceptable, odiøse og dumme". Kommissionen for Racelighed har hængt Townend op for at være det eneste parlamentsmedlem, der har afslået at love ikke at tage "racespørgsmål" op i valgkampen. Næsten alle andre kandidater har underskrevet dette løfte, der beviser, hvor skæbnsvangert indvandringsspørgsmålet er for lan-

det. Det er forbudt at tale om det...

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 9; Junge Freiheit 1/6 01).

Politi-berigelse

Kvindelige muhamedanske politibetjente må nu bære slør (*chador*) med politiets sort/hvide emblem (sikkerne må som betjente allerede bære turban, snart må betjente med baggrund fra Jamaica også bære den såkaldte *dreadlock* som uniform). Det britiske politi har sat som mål, at år 2009 skal 25% af betjentene have indvandrerbaggrund. På Scotland Yard er der i tråd hermed installeret muhamedanske bederum og halal-kantiner. (Dog intet kristent bederum).

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 10).

Nye optøjer

Tidligere på foråret var det i Bradford, den 26-27. maj var det i Oldham: Såkaldte raceoptøjer med omfattende hærværk og plyndringer af adskillige pubs, huse og butikker. Femten sårede politifolk. Årsagen til Oldham-urolighederne: En 70-årig brite var blevet sønderbanket af fem unge pakistanere, fordi han havde vovet sig "ind i deres område".

(Kilde: J'ai Tout Compris! 2001 nr. 10).

Tyskland

Enorm overkriminalitet

Hver anden, der i år 2000 var mistænkt for organiseret kriminalitet i Niedersachsen, er udlænding. Også af de 315 "tyske" mistænkte var 84 født i udlandet. Især optræder tyrkere hyppigt i kriminalitetsstatistikken.

(Kilde: Nation & Europa juni 2001).

Voldelighed belønnes

Flere steder i Tyskland klager myndighederne over, at det bliver stadig sværere at hjemsende afviste asylansøgere. Hvis disse værges for sig med massiv fysisk vold kan de regne med at få lov til at blive i landet. Grænsebetjentene vil nemlig ikke risikere helbredet. I de første ti uger i år blev af denne grund alene i Duisburg tre udvisninger opgivet. Man frygter nu overordnet, at mens alle fredelige afviste asylansøgere forsvinder, sidder Tyskland tilbage med de voldelige.

(Kilde: Nation & Europa juni 2001).

Egoistisk indvandringspolitik

Ifølge ministerpræsidenten i delstaten Saarland Peter Müller (CDU) skal temaet "indvandring" indtage en fremtrædende plads i valgkampen 2002, vel at mærke med indfaldsvinklen: "Båden er ikke fuld, og den bliver stadig mere tom". Hans partiforkvinde Angela Merkel har endnu klarere udtalt: "Vi vil kæmpe for, at verdens eliter kommer til os".

Politikere og erhvervsfolks altoverdøvende ønsker om flere indvandrere for at modvirke "aldringen" af befolkningen har dog nu mødt modsigelse fra præsidenten for *Bundesanstalt für Arbeit*, Bernhard Jagoda, der anbefaler regeringen, at Tyskland udnytter sine egne menneskeressourcer først. Han peger desuden på, at bortset fra på IT-området er der ingen arbejdskraftmangel. Også Bayerns indenrigsminister Beckstein (CSU) har afvist, at indvandring kan løse forsørgerbyrden: "Da også indvandrere bliver ældre, er det for en udligning nødvendigt med stadig nye bølger af indvandrere i ufattelige mængder."

Alligevel har Gerhard Schröders regering netop bevilget 170 millioner DM til at "vinde de bedste hoveder for vort land", som undervisningsminister Bulmahn udtrykte det.

Men her måtte også Indiens finansminister Sinha kritisere: "Disse forordninger bevirker, at de bedste og mest intelligente folk går til de rige lande."

(Kilde: Nation & Europa juni 2001).

Fremmedproblemer i Düsseldorf

Düsseldorfs bystyre har fremlagt en analyse, der synes at afspejle en bekymrende udvikling på landsplan. Den viser, at byens udlændinge i stadig højere grad besinder sig på deres etniske baggrund. Desuden konstateres det, at indflydelsen fra en "konservativ islam" tiltager. Det rapporteres: "I Düsseldorf er der officielt ni eller ti moskeer eller moskéforeninger. Det reelle tal synes dog at være langt højere." Andelen af arbejdsløse udlændinge er på få år steget fra 18 til 27 procent. Børnehavers og skolars forsøg på pædagogisk forebyggelse af den stigende udlændingekriminalitet afvises af de fremmede.

Düsseldorf har 102.600 udlændinge blandt sine 468.000 indbyggere, dvs. 22 procent. Det er især tyrkere, jugoslaver og marokkanere der skaber problemer.

(Kilde: Junge Freiheit 8/6 01).

Holland

Imamer mod homoseksuelle

Imamerne ved Hollands fire ledende moskeer har fordømt homoseksualitet. Rotterdams imam betegnede homoseksualitet som en sygdom og som en fare for samfundet. Lederen af den hollandske sikkerhedstjeneste (BVD) er overbevist om, at moskeerens ledere bevidst prøver at ødelægge regeringens integrationspolitik. Både socialdemokratiske og højreliberale politikere ønskede at få Rotterdam-imamen erklæret som "uønsket person". Ministerpræsident Wim Kok erklærede, at imamernes ekstreme holdninger stred mod forskellige etniske gruppers fredelige samliv. Allerede sidste år blev en imam i Utrecht udvist, fordi han arbejdede for den libyses efterretningstjeneste.

(Kilder: Junge Freiheit 1/6 01; Vlaams Blok magazine 2001 nr. 6).

Hvervning til hellig krig

Hollandske muhamedanere opfordrer på deres hjemmeside www.qoqaz.nl deres trosfæller til at melde sig til sportsaktiviteter såsom fægtning for at forberede sig til jihad – hellig krig mod de vantro.

Svejts

Truende "etno-krig"

I mange svejtsiske byer har der i den senere tid været kampe mellem unge fremmede og unge svejtsere. Fx i St. Gallen sloges 50 afrikanere og skinheads indtil de blev skilt af politiet. "Ungdommen

lægger op til etno-krig", måtte avisen *Weltwoche* i Zürich konkludere om udviklingen. Socialarbejdere og politi er bekymrede over en mentalitetsændring: "Tidligere drejede det sig om at sejre, ikke om at tilintetgøre modstanderen", bemærker en leder af et volds-præventionscenter i Basel. Særlig opmærksomhed var der om en udsendelse i det svejtsiske TV3, der interviewede nogle albanske unge mænd. Deres udtalelser afslørede en ekstrem "nationalisme og sexisme", og de kaldte alle, der ville undgå konfrontation, for slapsvanse. Svejtsiske unge viger tilbage over for en sådan dyrkelse af mandighed, udtaler den førnævnte centerleder fra Basel.

(Kilde: Junge Freiheit 15/6 01).

Østrig

Tredjeverdens-tilstrømning

Mens ca. 7.500 personer søgte om asyl i Østrig i 1. kvartal i år – en fordobling i forhold til samme periode sidste år -, blev 6.000 illegale pågrebet, da de søgte at komme ind over landets grænser. Mørketallet er givetvis langt højere. Der er næsten ingen europæere mere blandt de mange tilstrømmende. Den største andel – 2.000 – er afghanere. Derpå kommer kurdere, indere, pakistanere og sorte afrikanere.

(Kilde: Junge Freiheit 4/5 og 11/5 01).

Italien

Førsteklasses patriot

Umberto Bossi, leder af partiet Lega Nord, vil give menneskesmuglere, der bringer asylsøgere til Italien, op til 18 års fængsel. Afviste asylsøgere skal have forbud mod indrejse. Desuden udtalte Bossi i maj: "Vi har brug for flere politifolk ved grænsen samt helikoptere. Illegal indvandring bør betragtes som en alvorlig forbrydelse." Og han erklærede: "Alle i EU, der er bange for mig, er folk på venstrefløjen, der vil skabe en europæisk superstat og tage vor suverænitet fra os. De vil have en europæisk Sovjetunion og mange indvandrere, idet disse mere stemmer på venstre – end på højrefløjen."

(Kilde: Junge Freiheit 25/5 01).

Islamisk terroristnet

Den 5. april blev en håndfuld tunesere arresteret i Italien. Det viste sig, at de er medlemmer af en terrorgruppe, der har tætte kontakter til lignende grupper i bl.a. Tyskland, Frankrig og Belgien.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2001 nr. 5).

Bekæmpelse af italiensk litteratur og kunst

Muhamedanske ledere i Italien kræver, at et uvurderligt fresko-maleri i Bologna ødelægges eller fjernes. Det fornærmer nemlig islam ved at vise profeten Muhamed på vej ned i helvedets flammer (nøgen og med en slange omkring sig).

Giovanni de Modenas billedrække i Bolognas katedral truer dermed yderligere at forværre forholdet mellem Italiens katolikker og muhamedanere. Den nyligt oprettede Sammenslutning af Italienske Muslimer har i et brev til Paven og til Kardinal Biffi i Bologna klaget over Modenas "barbariske" billede fra det 15. århundrede. Sammenslutningens leder opfordrede tusinder af muhamedanere til at demonstrere foran Roms stormoské 29. juni. Han anser billedet for at være en værre fornærmelse mod islam end Rushdies *De Sataniske Vers*. En talsmand for kirken kalder det imidlertid absurd at hidse sig op over et snart 600 år gammelt billede.

Muhamedanerlederen mener, at problemerne i Italien startede med nationaldigteren Dante, der i sin *Guddommelige Komædie* placerede Muhamed i helvedets 9. cirkel. Derfor kræver lederen nu undervisning i Dante forbudt i skoler i indvandrerområder.

I alt menes der at være en million muhamedanere i Italien.

(Kilde: The Times 29/6 01).

Frankrig

Det algeriske Frankrig

Antallet af visa, som udstedes i Algeriet for rejse til Frankrig, stiger konstant. Alene for de to byer Algier og Annaba ventes der i år at blive uddelt 369.000 visa. Der er netop blevet indført nye liberaliseringer i uddelingen: 1) Ventetiden, dvs. tiden til undersøgelse af ansøgerens forhold, er blevet nedsat til under 15 dage; 2) enhver yderligere kontrol er blevet ophevet; 3) stadig flere får visum under kategorierne "syge" og "studerende", for hvilke der yderligere er aftalt privilegeret særbehandling af det franske socialsystem; og 4) visa for kort ophold slås sammen med kategorien visa for længere ophold i Frankrig.

Dette oplyses i juni-nummeret af *J'ai Tout Compris!*, hvor der desuden filosoferes over årsagerne til den store pressekædning af general Aussarresses' erindringer om franskmændenes fremfærd under Algeriets afkoloniseringskrig. Den synes simpelthen at skyldes et ønske om at fremstille franskmændene som "skyldige"; som om de har en "gæld" at betale

over for algerierne, der netop nu skal betales i form af disses øgede indvandring til Frankrig.

En ny etnisk krig synes at true, i dag blot med nordafrikanerne som aggressorer: To sociologer har netop i en rapport lavet for den franske regering skønnet, at praktisk talt alle unge fremmede i typiske franske forstæder er "potentielle oprørere". Dvs. at der på landsplan er langt over en million sådanne. Den principielt samme konklusion kommer sociologen Bjarne Melkevik frem til i rapporten *Violence et délinquance des jeunes* (La Documentation française, 2001). Alene i Toulouse er volden da også steget med 100% på bare et år, og den 29. maj demonstrerede politiet i Paris med god grund pga. mangedoblingen af volden mod ordensmagten i den "franske" hovedstad.

Egypten

Fortsat befolkningsekspllosion

På bare et år er Egyptens befolkning vokset fra 65,2 millioner til 66,5 millioner mennesker. Tallene chokerer befolkningseksperter og får dem til at advare om, at befolkningen kan være fordoblet til 123 millioner i 2029. De forventede en vækst sidste år på 1,9%, men den viste sig at være 2,1%.

(Kilde: Berlingske Tidende 15/5 01).

Kommentar: For 80 år siden var folketallet i Danmark og Egypten omtrent det samme: begge steder ca. 3,5 millioner. Siden er folketallet i Danmark vokset ca. en halv gang, mens det i Egypten er 20-doblet! Hvis vi i Danmark havde haft en tilsvarende befolkningsevækst, havde vi uden tvivl været lige så fattige, som man i dag er i Egypten. Til gengæld ville vi ikke have haft noget indvandringsproblem!

Tallene sætter den aktuelle diskussion om udviklingsbistand og gældsregering i relief. Hverken bistand eller gældsregering hjælper det fjerneste, når enhver ansats til økonomisk fremgang omgående omsættes i forøget befolkningsevækst.

Men man må respektere voksne menneskers valg. I Egypten foretrækker man mange børn frem for velstand. I Danmark foretrækker vi velstand frem for store børneflokkene. Man må også selv tage konsekvensen af sit valg. Man kan ikke tillade sig at eksportere selvskabte problemer til andre.

At Danmarks udviklingsminister vil have alle ægypterne til Danmark, må ses som udtryk for manglende respekt for

ægypternes egen prioritering.

Man kan ikke både blæse og have mel i munden!

H.V

Kosovo

Dansk soldat myrder serber

Det er ikke blot de muhamedanske albaniere, der myrder løs på de kristne serbere i Kosovo. Den 6. maj lykkedes det en dansk soldat i FNs besættelsesstyrke at dræbe endnu en af de få tilbageværende kristne serbere. Den dræbte er Dejan Milovic fra landsbyen Gornje Korinje. Han var sammen med en anden mand og en kvinde med tre små børn på vej i en bil, da de blev stoppet af besættelsesstyrkerne, som på den mest brutale og ydmygende måde hev dem alle ud af bilen. Den behandling ønskede Dejan Milovic åbenbart ikke at stå model til, hvorfor han løb fra stedet. En dansk soldat skød ham ned under flugten.

Efterfølgende ville besættelsesstyrkerne ikke tillade en ambulance fra det nærliggende Zubin Potok at komme den sårede serber til hjælp. Man ventede til en af besættelsesstyrkens læger kunne nå frem. På det tidspunkt var serberne imidlertid død.

(Kilde: Det serbiske nyhedsbureau Tanjug).

Kommentar: Der er fra militær side blevet klaget over, at de danske soldater på Balkan endnu ikke har fået nogen medalje for deres indsats. Overlad det til muhamedanerne at tildele dem de hellige krigeres halvmåneorden. Den har de ærligt fortjent!

H.V

Muhamedanien

Muhamedansk retspraksis

I Teheran blev 19. marts den 30-årige kvinde Fariba Tajiani Emamqoli hængt sammen med fire mænd, dømt til døden for narkohandel. Hun bad desperat for sit liv, da hun med bind for øjnene blev ledt ud på torvet med 500 tilskuere. Hun og mændene blev hængt op i hver sin kran og var ti minutter om at kvæles til døde, mens mængden råbte forbandelser mod dem. Også i foråret blev en 35-årig iransk kvinde stenet til døde for at have deltaget i en pornofilm. Hun blev først begravet op til skuldrene, hvorefter stenene regnede over hendes hoved mens fængselsvogterne så på.

I Irak henrettes kvinder hver tirsdag (også torsdag hvis bødlen har travlt). I

Saudi Arabien var der sidste år 113 of-
fentlige halshugninger. Syrerne foreta-
ger deres henrettelser mere i det skjulte. En af
de heldige, der slap ud for nylig, var en
journalist som havde tilbragt 30 år i et

fangehul. I Libanon bruges i stadig højere
grad tortur, fx den "tyske stol" som er vel-
egnet til at brække rygge, perfektioneret
af østtyskere i Damaskus.

(Kilde: The Independent 7/6 01).

ved hjælp af tal fra Danmarks Statistik
sætter udgiften til 29,8 milliarder. Disse
ressourcer kunne være anvendt langt
mere humanitært i nærområderne, hvor man
for de samme midler kan hjælpe op imod
40 til 50 gange så mange nødstedte (se be-
regninger s. 138-39). Professor Poul Chri-
stian Matthiessen stiller da også med rette
spørgsmålsteget ved, om "det er rimeligt,
at vi bruger vore penge på at hjælpe de få
flygtninge, der har penge nok til at betale
for at blive smuglet til Danmark, når der
lever 20-30 millioner flygtninge ude i ver-
den under kummerlige kår?" Som Mat-
thiessens og Gunnar Viby Mogensens un-
dersøgelse for Rockwool Fondens Forsk-
ningsenhed imidlertid konkluderer, er
indvandringen blevet en mange-milliard-
dollar industri, som forskellige mellem-
mænd og pressionsgrupper lever født af,
hvorfor kritik kriminaliseres som væren-
de udtryk for racisme og diskrimination.

At racismen i virkelighedens verden
snarere er modsatrettet fremgår af krimi-
nalitetsstatistikkerne, der viser, at ikke-
vestlige indvandrere og efterkommere i
gennemsnit er to til tre gange så krimi-
nelle som danskere og indvandrere fra vo-
res egen vestlige kulturkreds. Særlig galt
står det til med unge mænd fra Libanon,
mens tilsvarende grupper fra Sri Lanka og
Vietnam omvendt ligger på et niveau om-
kring eller under det danske. De mange
overgreb fra fremmede side begået imod
den hjemmehørende danske befolkning
har fået tildelt sit eget tretten sider lange
kapitel, som endda kun viser toppen af is-
bjerget.

Desværre skæmmes Ulla Dahlerups
reportager af sproglige og grammatiske
fejl, ligesom det vidner om en kedelig
mangel på kulturel selvbevidsthed, når de
sønderjyske byer Flensborg og Rosen-
krans anføres efter forlystet navneform.
På trods af disse irritationsmomenter må
det fastslås, at Dahlerups artikler formår
at tegne et virkelighedsnært og tankevæk-
kende portræt af det konfliktfyldte multi-
kulturelle samfund, hvorfra der i overens-
stemmelse med virkeligheden rapporteres
om menneskesmugling og mafialignende
kriminalitet, grov vold, etniske gadekam-
pe, massevoldtægter og islamisk funda-
mentalisme, men vel at mærke uden at der
af den grund gives noget stereotypet eller
fortegnet billede af de fremmede, der jo
på sin vis blot er lige så meget ofre for den
virkelighedsfjerne ideologi.

Fra både Ishøj og det multietniske Ber-
lin berettes der om, hvordan der mere end
fyrretyve år efter de første fremmedarbej-
dere så godt som ingen integration har
fundet sted. Indvandrerne lever fortsat
isolerede fra det omgivende samfund og

Bøger og tidsskrifter

Fædrelandets fremtid

**Kristian Thulesen Dahl,
Søren Espersen (ansv. red.),
Anders Skjødt og Ulla Dah-
lerup:
Danmarks fremtid - dit land,
dit valg...
(Dansk Folkepartis Folke-
tingsgruppe, 2001. 221 sider.
50 kr.).**

Med sin nye bog om udlændingepolitik-
ken søger Dansk Folkeparti at råde bod på
den udbredte misinformation, der i årevis
har været fremherskende på området.
Som Pia Kjærsgaard skriver i Dansk Fol-
keblad nr. 3. 2001, har det danske folk
midt i alle pamfletterne og propagandaen
været udsat for systematisk manipulation:
"Vi har fået en masse materiale, men vi
har ikke fået sandheden at vide. Misinfor-
mationen startede allerede lige efter ved-
tagelsen af udlændingeloven af 1983,
hvor danskerne fik at vide, at der slet ikke
ville blive tale om en større flygtninge-
strøm, og at Danmark aldrig nogensinde
ville blive omdannet til et multietnisk
samfund." Så sent som i 1985 udtalte for-
henværende statsminister Anker Jør-
gensen, at "Indvandrerproblemet er i vir-
keligheden ikke noget, der bør kaldes et
problem. Hvad er 2700 mennesker i for-
hold til hele den danske befolkning",
mens Poul Schlüter brillerede med be-
mærkningen om, at Danmark aldrig ville
blive oversvømmet af "en halv eller en hel
million fremmede. Det ville skræmme
folk, men sådan går det jo ikke. I øjeblik-
ket udgør flygtningene 0,3 procent af be-
folkningen."

Kort tid efter blev strategien dog lagt
om, og nu hed det sig pludselig, at vi bare
havde at acceptere det multikulturelle
samfund, som allerede var en realitet!

Konsekvenserne af dette svigt fremgår
med al ønskelig tydelighed af Dansk Fol-
kepartis bog, hvor beregninger og stati-
stikker lægges åbent på bordet, ligesom
multikulturalismens trøstesløse virkelig-
hed bliver afklædt gennem Ulla Dahle-
rups journalistiske reportager fra bl.a.
Sandholmlejren ("Hotel Sandholm", som
det blev kaldt blandt menneskesmuglere),
Ishøj og Berlin.

Af tallene fremgår det, at der pr. 1. ja-
nuar 2000 opholdt der sig 430.213 men-
nesker med udenlandsk baggrund i Dan-
mark, hvilket svarer til 8,1% af den sam-
lede befolkning. Heraf havde kun 18,3%
rødder i Norden, EU eller Nordamerika.
De sidste tre år har indvandringen været
på henholdsvis 15.769, 16.514 og 22.591
udlændinge, hvoraf størstedelen er familie-
sammenførte, og i perioden 1990-1999 er
der blevet udstedt 60.978 opholdstilladel-
ser, og 83.903 er blevet naturaliserede
(har fået tildelt dansk indfødsret). Fort-
sætter den nuværende masseindvandring,
som meget vel kan eskalere yderligere (jf.
en kultursociologs påpegnings i Berling-
ske Tidende af, at Dansk Folkeparti reelt
underdriver problemernes omfang), vil de
fremmede i 2020 udgøre 762.000 eller
13,7% af landets befolkning med tilta-
gende eksplosion i vente. København og
andre større byområder vil på det tids-
punkt have udenlandsk flertal eller huse
store fremmede befolkningsgrupper med
alle de dårligheder, der karakteriserer
en sådan udvikling, til følge.

At der vel at mærke ikke findes nogen
fortilfælde, der kan retfærdiggøre en så-
dan prisgivelse af vort tusindårige danske
folkehjem, dokumenteres i et meget vær-
difuldt kapitel, hvor fortidens beskedne
indvandringsbølger af eks. jøder, hugue-
notter og roepolakter gennemgås. Her
savnas dog en omtale af det noget større
antal tyske immigranter og de ulykker, de
påførte os i form af tysk dominans samt
de blodige slesvigske krige.

Mht. de økonomiske omkostninger, op-
gjorde Økonomiministeriet i en rapport
fra december 1997 udlændingepolitik-
kens bruttoudgifter til 20,9 milliarder kro-
ner pr. år, mens Dansk Folkeparti samme
år offentliggjorde sine beregninger, der

opretholder endda en streng indbyrdes adskillelse. Begge steder advares der imod, at en fortsat fremmedtilstrømning kan føre til et nyt Jugoslavien. I den nu næsten tyrkiske bydel Berlin-Kreuzberg ytrer en af de få tilbageblevne tyske kvinder, hvis datter er klassens eneste hjemmehørende elev: "De venstreorienterede og SPD vil forandre Tyskland og gøre det multietnisk. Vi, der må bo i Kreuzberg, er man ligeglade med. Jeg forstår det ikke – se det tidligere Jugoslavien og al den krig en multietnisk stat giver. Næh, Kreuzberg hører ikke mere til Tyskland."

Som bekendt er Dansk Folkeparti det eneste parti i Folketinget, der ikke har kapituleret overfor disse faretruende udsigter. Dette ses nok så tydeligt af bogens afsluttende del, hvor partiet lancerer en række fremmedpolitiske tiltag, der i ellevte time skal søge at dæmme op for folkevandringen. Nøgleordene er i den forbindelse assimilation, repatriering og hjælp i nærområderne, men studér selv udspillet, der som ventet straks er blevet afvist af Venstre og De Konservative som værende i strid med de internationale konventioner, som DF da også anbefaler, at vi fra-træder, såfremt de hindrer os i at føre en ansvarlig fremmedpolitik. Valdemar Rørdams på s. 145 citerede digt er desværre endnu langt fra virkelighed:

Frit fra sagas
ældgamle gry, Danmark!
vort arbejds land
og vor lykkes ly, -
nu stiger stormende floder.
Men sønnernes vagt
omkring dig står,
frit skal du bo i din arvede gård,
du vor blomstrende moder,
Danmark, i tusinde år!

Mads Kierkegaard Otto

Selvorderisk "dialog"

**Hans-Peter Raddatz:
Von Gott zu Allah?
Christentum und Islam in
der liberalen Fortschrittsge-
sellschaft.**

**(Herbig, München, 2001.
528 sider. 69,90 DM).**

Baggrunden for Vestens åndelige kapitulation over for islams kolonisering er emnet for denne bog, der med suverænt over-

blik og sjælden dybde sætter fingeren på svaghederne i den herskende "dialog"-tænkning.

Orientalisten og politologen Raddatz (født 1941) beskriver, hvordan den toneangivende islam-forskning helt har overtaget muhamedanernes præmisser i koran-tolkning m.v. Omvendt bruges magthaver-sprog såsom "fremmedfjendtlighed", "racisme" og "højreekstremisme" over for de landsmænd, der prøver at få en faktabaseret debat i gang.

De såkaldte eksperter og politisk ansvarlige prøver mest af alt at dække over, at islam er absolut uindpasselig i moderne vestlige samfund. Raddatz forklarer præcist, hvordan hver ny generation af Muhameds disciple prægtes efter nøjagtig samme idealbillede om det oprindelige Medina-samfund fra det 7. århundrede. Alt i livet er for muhamedanerne fastlagt i koranen på samme ufravigelige måde, som en plantes udvikling er determineret i frøet. Alle muhamedanere lever i et "evigt nu", fastfrosset af koranens verdensanskuelse, hvilket giver denne en kolossal styrke over for det på alle måder fragmenterede Vesten. Men samtidig står islam også for den totale afvisning af fornuften – for tro uden personlig indsigt, robotagtig imitation – der bidrager til at gøre muhamedanerne uintegrable her.

Raddatz detaljedokumenterer fra islams historie, hvordan forholdet mellem tro og fornuft tidligt blev skæbnesvangert forrykket. Han slår dermed hul i den mondæne myte om, at "islamisk fundamentalisme" er et moderne, afvigende fænomen: Tværtimod er den en renæssance for den "klassiske islam" fra middelalderen. Dengang var der i øvrigt virkelig store tænkere i den islamiske verden, men de var vel at mærke ikke udtryk for en "islamisk storhedstid". Fx Avicenna og Averroes blev netop forfulgt og deres værker brændt af den rette tros vogtere – akkurat som det sker for de få systemkritikere i Arabien i dag.

Ud over dette viser Raddatz islams grundlæggende homogenitet – denne "tro" er en blok med kun overfladiske regionale tilpasninger. En søjle i denne lære alle steder blandt muhamedanere er med Khomeinis ord, at det er "en nåde at få lov til at dræbe for islam" – denne holdning udtrykker en stadigt voksende konsensus i den islamiske verden. Lige så fast står den holdning, at kvinderne egentlig står udenfor menneskeheden og endda truer denne, hvorfor de skal tilsløres og skjules. Taleban-tilstande er blot den logiske konsekvens. Liberale strømninger i islam eksisterer pr. definition ikke – så regnes de i hvert fald ikke

for islam af de andre muhamedanere. Fundamentalismen er den egentlige islam. Derfor er også den såkaldte "Euro-islam" kun et fantombillede; et ord fra nogle få multikulturelle projektmageres skrivebord. Når de såkaldte eksperter træder frem i mediernes, er det kun for at give et sådant uklart og usandt billede af islam – som et i princippet positivt fænomen.

De islamiske "medborgeres" ufarlighed bekræftes såvist ikke ved nærmere undersøgelse. Typisk er eksemplet med moskeen i Mannheim, der angiveligt blev opført af en tolerant sufistisk retning. Snart blev ledelsen imidlertid udskiftet, og den tjener nu *khatma an-nabuwwa*, en pakistansk ultra-islamistisk gruppe. Mange moskeer i Vesten er i de senere år også umærkeligt blevet forsynet med tilnavnet *fatih* – "erobrer". Ud fra samme mentalitet præsenterer den tyrkiske Milli Görüs-bevægelse på tyske højere læreanstalter islam som en tolerant religion, mens dens imamer blandt trosfæller fastholder den radikal-islamiske linie. I dag skønnes der i Tyskland at være en halv million muhamedanere, der er rede til at anvende vold for islam her og nu.

Interessant er også Raddatz' forklaring, at ordet *djihad* ikke, som vore "eksperter" ellers påstår, som regel blot betyder "anstrengelse" for troen. Dette er rigtignok betydningen af ordstammen *djahada*, men i formen *djihad* betyder det kun hellig krig.

Raddatz' gennemgang af, hvordan Vesten har mødt denne antitese til sin eksistens, er ligeså foruroligende læsning. Særlig udførligt behandler han den katolske kirke, som under pave Johs. Paul II's økumeniske teologi totalt har kapituleret. I Marokko i 1985 udtrykte paven således

Kristenhedens kapitulation: Paven kysser et pragtekseplar af koranen.

sin "globalteologi" på følgende facon: "Vi kristne og muslimer har som troende og som mennesker meget tilfælles... Vi tror på den samme ene Gud, den levende Gud... Respekten og dialogen forlanger gensidighed på alle områder, frem for alt i grundfrihederne og i særdeleshed hvad angår religionsfriheden..." Forfølgelsen af kristne blandt muhamedanerne har paven igen og igen ladet gå upåtalte hen. Ved Khomeinis død erklærede han endog "et stort kompliment til et stort menneske", og under sit besøg i Sudan i 1993 omfavnede han islamistlederen Hasan al-Turabi, der har udryddet et par millioner kristne, og udbrød på arabisk: *Baraka' Allah as-Sudan!* ("Må Allah velsigne Sudan!")...

Paven er i tråd hermed ganske gået ind på den USA-ledede globaliserings præmisser – for en homogen verden af forbrugere. Med fare for at blive beskyldt for "konspirationsteorier" afdækker Raddatz frimureres indflydelse i det katolske hierarkis top, desuden magten i det amerikanske *Council of Foreign Relations* og i den Trilaterale Kommission, i hvilken paven i 1983 holdt et foredrag om, at det for den menneskelige værdighed drejer sig om "at gøre mere, at vide mere og at have mere – med det formål at være mere..." Amerikansk grænseløs vækst og have-syge guddommeligt blåstemple!

Kun ganske enkelte biskopper og kardinaler har protesteret mod den katolske kirkes islamkurs samt afkald på kristent sandhedsmonopol og andre kernepunkter i ortodoksien af hensyn til "dialogen". Fx biskop Bernardini fra Izmir, der i 1999 under en biskopsynode beskrev, hvordan en ledende muhamedaner under et "dialog"-møde mellem kristne og muhamedanere erklærede: "Takket være jeres demokratiske love vil vi overmande jer, takket være jeres religiøse regler vil vi beherske jer..." I den såkaldte dialog er det altid kun de kristne, der giver indrømmelser – muhamedanerne kunne aldrig drømme om at vige en millimeter. Da en kristen deltager i et "dialog"-møde spurgte, hvorfor muhamedanerne aldrig tog initiativet til dialogen, lød svaret: "Hvorfor skulle vi gøre det? I kan intet give os, og vi behøver ikke at lære noget." Det er også kun kristne, der "undskylder" fortidens handlinger – endog middelalderens forsvars-korstog!

Den katolske kirkes kapitulation er vel at mærke kun et enkelt, om end slående eksempel på kapitulationen på alle områder. Raddatz giver flere eksempler, fx lederen af den tyske forbundsdomstol, som i 1994 talte for at tolerere andre retsnormer på tysk område. Elementer i *sharia*, islamisk ret – herunder kvindebehandling

gen og strafformerne -, kunne dermed finde adgang til den tyske forfatning.

Raddatz sammenligner den herskende "liberalistiske masseideologi" med den kommunistiske og den nazistiske ideologi: Alle forstår sig som kvasi-religiøse, messianske løsninger, og de har alle en slags præsteskab i form af en ultra-dogmatisk elite. Og alle vil bruge det kontrol- og voldsapparat, der er nødvendigt for at gennemføre utopien. Raddatz ser i den aktuelle masseindvandringspolitik ikke en "soning" af tyskernes holocaust mod jøderne, men tværtimod i muhamedaneråbenheden en fortsættelse af den historiske antisemitisme. Jøderne vil jo blive "gæsternes" første ofre. Som den israelske regeringsrådgiver Hirschfeld har udtrykt det: "Først sender de os i gaskamreret, så understøtter de vore fjender for at gøre mordet på os godt igen!"

Den største barriere for en kursændring er for Raddatz det voksende svælg, der i Vesten er mellem den enkeltes store faglige kompetence, som er nødvendig i et moderne samfunds konkurrence, og elitens inkompetence og ansvarsløshed (i politik, kirke, medier osv.) når det drejer sig om fællesanliggender. Al talent i Vesten er blevet fordelt på mikro-områder; ingen har mere sans for vigtigheden af helhed og kontinuitet. Den unikke rationalitet, der har givet os noget at forsvare, er samtidig ved at opløse os indefra. At det modsatte er tilfældet for islam, vil besegle vor skæbne, hvis vi ikke besinder os på Vestens værdier, opgiver "dialogen" og i stedet begynder at forsvare os med samme ensidighed som de andre civilisationer.

Peter Neerup Buhl

Apologetisk forskning

**Lars Pedersen:
Newer Islamic Movements in
Western Europe.
(Ashgate, 1999. 286 sider.
£ 39,95).**

Dette er en ph.d.-afhandling fra Århus Universitet, hvor man ligesom i næsten alle andre akademiske miljøer vender og drejer emnet, indtil enhver urimelighed fra muhamedanernes side kan fremstilles som en naturlig eller endog sund reaktion mod værtslandets "marginalisering" og "fjendebilleder".

I sin gennemgang af nyere islamiske bevægelser i Vesteuropa kan Lars Peder-

sen dog ikke undgå at komme med en del tankevækkende oplysninger. Fx konstateringen: "Ved at benytte islam som redskab er muslimske minoriteter i Vesteuropa i færd med at udvikle et bevidsthedsområde og en kultur, i hvilken majoritets-samfundets sociale normer ikke tæller."

En grundlæggende vanskelighed ved behandlingen af emnet er overhovedet at fastslå, hvor mange islamiske grupper der eksisterer. Alene for Frankrig svinger eksperter mellem 800 og 4000 (1988-tal; mange af bogens oplysninger forekommer unødvendigt gamle).

Pedersen fokuserer på den tyrkiske fundamentalistorganisation Milli Görüs. Dens vækst antydes af, at mens der i 1990 var fire afdelinger i Danmark, var der tre år efter mindst tyve. Propagandamateriale og en række interviews med repræsentanter for organisationen gives i bogen, hvis dybde dog begrænses af, at forfatteren ikke forstår tyrkisk – som bekendt lyder muhamedaneres budskab ofte noget mindre tilforladeligt i modersmål-versionen.

Milli Görüs ser bl.a. tilsløring af kvinder som en obligatorisk del af islam, og den anbefaler at presse arbejdsgivere til at acceptere bøn på arbejdspladsen. Desuden ønsker den begrænsning af ytringsfriheden, når det gælder islam-kritik. Milli Görüs stiller også spørgsmålstejn ved demokratiet, der anses for at være en vestlig konstruktion, uden indhold – blot et bedrag. I organisationens dagblad omtales Hitler som "den, der kendte jøderne bedst", "jøderne var årsag til Anden Verdenskrig", "verden er i hænderne på et jødisk monopol" o. lign.

På trods af, at han vrider og vender sig for at undgå det indlysende, kommer Pedersen ikke uden om meget snørklet at konkludere, at der er betydelige ligheder mellem Milli Görüs' ideologi og fascismen. Med rette bemærker han, at medlemmer af Milli Görüs står for en "kollektiv identitet, der kritiserer fundamentale værdier ved den vestlige civilisations rod". Han skildrer også udvalgte Milli Görüs-medlemmers livssituation og kommer i den forbindelse ind på, hvor vanskeligt det er at være halal-slagter i Danmark, fordi de fleste troende har dyr, de selv slagter.

Angiveligt skyldes en stor del af karakteristika hos Milli Görüs og andre islamiske organisationer det pres, de udsættes for fra de konkrete omstændigheder – hvilket til en vis grad er indlysende. Men denne banale erkendelse reduceres straks ad absurdum: "Det er ikke muligt at tale om islam og demokrati i almindelighed, men kun om muslimer, der lever og teore-

tiserer under specifikke historiske omstændigheder." Det enhedspræg, som alle muhamedanere har trods mange variationer, skyldes dog netop afhængigheden af én ganske konkret tekst (koranen) og nogle lige så specifikke traditioner (hadith m.m.). Netop denne fastlåste natur bevirker, at islam med Ernest Gellners ord er immun over for sekularisering; er en social helhed hvis essens er uimodtagelig over for historisk udvikling – hvilket Pedersen dog afviser.

I afhandlingen ses det som en svaghed i hidtidige akademiske analyser af Milli Görüs, at forskerne har været skeptiske eller fjendtlige mod bevægelsen. Men hvad med den skævvridning, der kommer af, at man har en dagsorden, der er på enhver mulig måde at undskylde muhamedanernes udskjelset og vende deres ekstremisme til en anklage mod værtssamfundet? I sine slutningsord glæder Pedersen sig over, at der nu ved siden af en værdiladet og negativ diskurs om islam og islamisme er ved at komme et mere "positivt, realistisk og imødekommende syn, der tillader åbne analyser".

Kunne man forestille sig en (godkendt) akademisk afhandling, der på samme måde søgte at lægge sit objekt mindst muligt til last, hvis emnet var "nationalistiske bevægelser" – endsige "højreekstremistiske" (vel at mærke af vestligt tilsnit)?

At stille spørgsmålet er at besvare det.

Peter Neerup Buhl

Kampskrift mod Europas død

Guillaume Faye:
Pourquoi nous combattons. Manifeste de la Résistance européenne.
(Éditions de L'Encre, 2001. 237 sider. 145 F).

For nylig modtog Guillaume Faye en hård racismedømme for sin bog om den nødvendige krig mod islams kolonisering af Europa (se *Danskeren* 2001 nr. 2 s. 24). Det afskrækker ham ikke fra at udgive en ny bog, hvor hans politiske program gennemgås i en slags leksikon, fordelt på 177 nøgleord, såsom biopolitik, undtagelsestilstand, kulturkamp, konvergens af katastrofer, udpegning af ven og fjende, etnisk borgerkrig, neo-primitivisme, populisme,

modstand og generobring.

Men hans pointe er en grundlæggende udredning om, "hvorfor vi kæmper", dvs. hvad det egentlig er, vi søger at redde ved at modsætte os koloniseringen. Her introducerer han begrebet *germen*, det latinske ord for kimen eller sæden, som han overfører på civilisationer: Man kan fjerne bladene og stammen på et træ, og det vokser alligevel frem igen. Men fjernes roden, er det væk for altid. Faye ser selve roden eller kimen til den vestlige civilisation truet af islams kolonisering – det etno-biologiske fundament, som nærer både de enkelte nationale kulturer og den samlede vestverden. (Faye tilslutter sig Claude Lévi-Strauss' erkendelse af, at det etniske fremtoningspræg er det eneste stabile fundament for menneskelige fællesskaber).

Fortsætter vor demografiske retræte og fjendens modsvarende vækst, nås indenfor et par årtier det uigenkaldelige punkt, hvor grundlaget for vor civilisation fra Platon til i dag vil sygne hen og visne bort. For at forhindre denne skæbne fordrer Faye som første skridt returnering en bloc af muhamedanerne i Europa. Derpå skal vi sammen med Rusland danne en euroasiatisk fæstning, der for så vidt angår råstoffer m.v. vil være ganske uafhængig af omverdenen, dermed indifferent over for udviklingen andre steder, men omvendt vil denne verdenshistoriens største geopolitiske enhed heller ikke true nogen. Den skal hverken være anti-islamisk eller anti-amerikansk, men blot eurocentrisk, hvile i sig selv.

Det menneskesyn eller politiske system, som er Europas sjæl i kontrast til islam, er det frie menneske, *liber civis*. Islam og andre ikke-europæiske civilisationer kan have ret i meget af deres kritik af Vesten, men de kan på ingen måde bidrage med en løsning, som vi må udvikle på helt eget grundlag.

Faye har med sine seneste bøger leveret et fundament af granit, som alle europæiske nationalister på tværs af sekundære uoverensstemmelser i hovedtræk burde kunne tilslutte sig. Med sin polemiske insisteren på direkte konfrontation med de indre og ydre fjender får han sorteret skravlet i vore rækker fra – dem med den evigt diskuterende akademikermentalitet, som ikke klart kan identificere fjenden, og som undviger handlingen til det er for sent og således konkret er en del af landsforrædermateriale. Sådanne livsuduelige pjalte vil der alligevel ikke kunne drages nytte af under en kommende Europæisk Revolution, der såvist ikke bliver en "fløjlsrevolution".

Sidst men ikke mindst besidder Faye en smittende optimisme og kampgejst, der stempler dem, der kalder målet "umuligt", som ligegyldige over for deres landsmænds skæbne. Han fastslår, at en enkelt mand, der besidder talent og vilje, kan overvinde hele hære. Det kræver dog, at den stærke mand får tilslutning efter fortjeneste. Faye, hvis program ikke er ulig Glistrups, fortjener selv en sådan tilslutning. Hverken Le Pen & Co. eller hans tidligere filosofkolleger i det franske "nye højre" (Alain de Benoist m.fl.) når ham til sokkeholderne.

Peter Neerup Buhl

Guillaume Faye holder tale i Madrid 18. nov. 2000

Foreningsnyt

Fællesnordisk møde i Norge

Næstformand Poul Vinther Jensen, styrelsesmedlem Peter Neerup Buhl og styrelsessuppleant Henrik Søndergaard var 8-10. juni 2001 gæster ved Folkebevægelsen Mot Innvandrings (FMI's) årsmøde i feriecentret Beitostølen 200 km nord for Oslo. Der var i alt væsentligt enighed mellem indvandringskritikerne fra Norge, Sverige og Danmark. Vi blev enige om at udforme en fællesnordisk strategi på det

kommande møde i Århus.

FMI's formand Bjarne Dahl noterede i sin årsberetning en stigende folkelig opslutning omkring indvandringsmodstanden. Dette er imidlertid ikke slået igennem til støtte for FMI, hvis blad "Norge er vårt" stabilt udkommer med et oplag på 1000-1500. Den begrænsede succes for en principiel modstand mod masseindvandringen skyldes ikke mindst medierne, der konsekvent udlægger klare udsagn om ret til eget land og egne ressourcer som "racisme" og nazisme. FMI's hovedaktivitet er dog ikke så meget rettet

mod massemedierne som mod de centrale beslutningstagere. Senest fremsatte foreningen krav om at komme med i høringsrunden om bebudede skærpede love mod "racisme og nazisme", og det blev imødekommet. Desuden har FMI etableret kontakt med ligesindede i Svejs og Østrig.

Der blev i årets løb indgivet to politianmeldelser mod FMI. Den ene af en emsig indvandrerkvind fra "Sentret mod etnisk diskriminering", fordi FMI havde skrevet i et brev til hende, at hun ikke burde finde sig i diskriminationen i Norge, hvorfor hun burde rejse hjem. Denne sag blev dog henlagt. Den anden verserer stadig.

I den senere tid er flere medlemmer af FMI's styrelse og andre prominente indvandringsskritikere blevet ekskluderet fra Carl I. Hagens Fremskrittsparti. Herunder adskillige fremtrædende frihedskæmpere

fremmede. Stadig flere indvandrere kommer som illegale, som nu også har ret til velfærdsydelse. Tilstrømningen fortsætter. Typisk lovede statsminister Persson, at 7000 kosovoalbaniere, der indvandrede, kun skulle blive i landet midlertidigt. Indenfor et år fik 2500 permanent opholdstilladelse. Næsten alle de øvrige gik under jorden.

Poul Vinther Jensen kunne fra Danmark berette om dansk integrationspolitik's snarlige sammenbrud pga. bolig-manglen og kommunernes afvisning af flere flygtninge. På trods af alle de urimeligheder, der finder sted herhjemme, kunne man dog tydeligt mærke, at for både Norge og Sverige står Danmark som et forbillede. I DDF's pressemeddelelse om mødet til de nordiske massemedier måtte vi konstatere, at ligesom Danmark i

FMI – styrelsesmedlemmerne Odd Lønø, Jan Høeg, Bjarne Dahl og Egil Karlsen

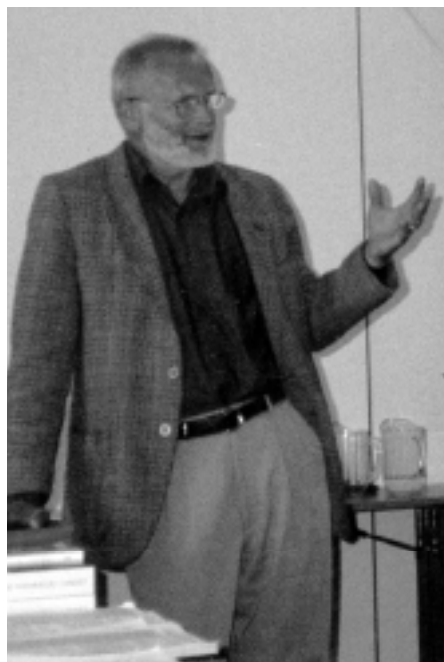
fra 1940-45, der er for "ekstreme" for Hagen. Således afviste partiet at genoptage FMI's næstformand Jan Høeg som medlem. Den seneste runde udsimidninger kaldte FMI-formand Dahl en "komplet ubegribelig udrensning efter stalinistisk mønster". Fremskrittspartiet havde dermed ifølge Dahl "kastet al anstændighed overbord". Nogle af de ekskluderede dannede Det Liberale Folkeparti, som stiller op til Stortingsvalget i september. Fedrelandspartiet synes dog stadig at være det eneste konsekvente nationale parti, som stiller op.

Den politiske korrekthed er højst lidt værre i Norge end i Danmark; i Sverige er den meget værre. Bo Hofvander fra den svenske forening Folkviljan och Massinvandringen gav i en tale et chokerende overblik.

I Sverige lukkes internet-servere med nationale hjemmesider, og den nye lov om personoplysninger umuliggør næsten politisk oplysning på internettet, idet personer kun må nævnes på nettet, hvis de selv udtrykkeligt har givet lov.

20 procent af indbyggerne i Sverige er nu indvandrere, i fx Malmø er det over 40 procent. 80 procent af de indsatte i fængslerne med en straf på mindst fire år er

1940-45 ønskede "norske tilstande", ønsker mange nordmænd nu "danske tilstande" i politikken over for de aktuelle indtrængere. Vi udbygger samarbejdet for at nå dette mål – og for at komme endnu videre.

Poul Vinther Jensen aflægger beretning.

God tur til Skåne

Medlemmer af DDF havde en hyggelig ekskursion til Skåne 16. juni. Her står et udpluk af rejsens deltagere foran Trefoldighedskirken i Kristianstad.

Århus kalder!

Den Danske Forenings venner inviterer til seminar med temaet:

Skeen i den anden hånd: Sammen vender vi strømmen!

Indhold:

*Inden- og udenlandske gæstetalere
Planlægning af konkrete aktiviteter
Underholdning og samvær*

Sted:

Århus Cykelbane

Tid:

13. – 14. oktober

Tilmelding:

danskeren@danskeren.dk
eller tlf. 86 13 24 01

Mere i næste nummer

Annonce:

Teatergruppe søger

amatørskuespillere og sangere til et nyt ukorrekt teaterstykke med ægte DANSK humor. Vi har allerede mulighed for at spille på flere scener, og stykket vil også blive professionelt optaget på video. Der kræves ingen specielle forudsætninger - flere af os har ikke stået på en scene før. Det kræver dog, at du går ind for sagen, og er enig i budskabet.

Henv.: Åse Clausen Bjerg e-mail:

vedante@mobilixnet.dk

Forskel på folk ...

Skilt til de farvedes ventesal på en busstation i Georgia, USA i 1943.

Alle gode kræfter støttede de sortes borgerrettighedsbevægelse i USA, og et enigt "verdenssamfund" indførte sanktioner mod Sydafrika. I den islamiske verden diskrimineres ikke-muslimer derimod stadig under larmende tavshed fra de politiske korrekte.

Passage, der er "forbudt for ikke-muslimer", i Marrakech, Marokko i 2001.

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfondens af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsættes på foreningens girokonto.

**Kom til fælles-
nordisk møde i
Århus 13. – 14.
oktober!**

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

*Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.*